

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №50 (75) ВЕРЕСЕНЬ 2012 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua>

Вітаємо

із Днем вчителя!

Шановні працівники навчального закладу!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята. День працівників освіти - не лише професійне свято, яке, за традицією, відзначається золотої осені, - це своєрідний іспит совісті для нас усіх у самооцінці, ставленні до учнівської молоді.

Молодь - наше найбільше багатство, основа могутності держави. Від того, як ми спрацюємо, залежить майбутнє України. Кадровий потенціал відіграє надзвичайно важ-

ливу роль у розвитку економіки країни. Ми з вами несемо відповідальність за навчання та виховання учнів, відповідальність за майбутнє нашої незалежної держави. Наскільки профе-

сійно ми будемо працювати, настільки успішними та впевненими на життєвому шляху будуть почуватися наші випускники.

Велика вдячність вам, шановні працівники, за невтомну працю і самовідданість. Міцного здоров'я, щастя, добра і достатку, невичерпної енергії та успіхів на благо України.

Директор ДПТНЗ "ВМВПУ"
О.Д. Дмитрик

ІСТОРІЯ ОДНОГО МІСТА

Вінниця... Про це місто я могла б слухати, читати, дивуватись, посміхатись та знову слухати. Але отримавши нагоду і самій щось розказати, вирішила нею скористатись...

Багата земля і сприятливий клімат зумовили заселення людьми території нашого міста з давніх часів. Започаткування літопису Вінниці з 1363 року пов'язане з намаганням Великого Литовського князівства утвердити своє володарювання на Поділлі після розгрому татаро-монголів.

Історія міста невід'ємна від історії українського народу, який упродовж усього життя боровся за право бути володарем своєї землі. Нелегко жилося нашим предкам під час міжу-

року, а про першого ремісника - з 1508 року. У 1545 році у Вінниці налічувалось 273 будинки, через сім років - 429. Зі спорудженням у 1558 році нової фортеці на острові Кемпа виникло "Нове місто" на правому березі Південного Бугу і продовжувало розвиватись "Старе місто" на лівому.

За Люблінською унією Вінниця входила до складу Польщі і з 1598 року була центром Брацлавського воєводства. Про її відчутну роль у господарському житті краю засвідчують надані у 1580, 1593 і у 1634 роках привілеї безмитної торгівлі на всій території польсько-литовської держави і утвердження Магдебурзького права у 1640 році.

Важливі процеси у ті роки протікали у духовному житті її мешканців. Католики у 1617 та 1624 рр. завершили будівництво двох монастирів, у 1642 р. відкрили єзуїтський колегіум. Серед православних віруючих наростала популярність вінницького братства Кузьми й Дем'яна, яке з останньої чверті XVI століття утримувало українську братську школу. Завдяки зусиллям відомого діяча культури Петра Могили та брацлавського підсудка Михайла Кропивницького у 1632 році відкрито православний колегіум.

Визначальною подією цього століття в історії міста був розгром польського війська у березні 1651 року козацькими полками під проводом славетного Івана Богуна. У 1643 та 1653 рр. Вінницю відвідував Богдан Хмельницький.

Після приєднання Правобережної України до Росії і утворення Подільської губернії у 1797 р. місто стає центром Вінницького повіту, а на початку 1798 року у ньому запроваджено "Городовое положение", а по всій території Росії воно впроваджувалось лише після 1801 року. З цих часів помітне поступове зростання міста, і в 1860 році у ньому вже налічувалось 10 тис. жителів, 5 шкіл, лікарня, 190 крамниць. Працював театр.

Важливим стимулом подальшого розвитку міста стало будівництво Києво-Балтської залізниці та відкриття залізничного сполучення Козятин - Здолбунів, завдяки чому відкрились можливості безпосередніх зв'язків з Києвом, Одесою, Москвою, Петербургом, а також Польщею. За останні 40 років XIX століття Вінниця зроста майже у три з половиною рази. Їй належало перше місце в Подільській губернії за розміром товарообігу.

Відчутно змінювалось місто на початку XX століття. У 1911 році побудовано першу чергу водогону, встановлено електроосвітлення. У 1912 році відкрито трамвайне сполучення Замостя з центром міста, завершено будівництво суперфосфатного заводу.

З 1914 року Вінниця стає адміністративним центром Подільської губернії.

Бурхливі події відбувались у місті протягом 1917-1918 рр. Владу утримували революційні комітети робітничих та солдатських депутатів, ставленики австро-угорських військ, денікінської армії. Між тим у готелі "Савой" у центрі

міста тимчасово перебував уряд Української Народної Республіки.

У 1923 році місто стає центром округу, а з 1932 року і до нинішнього часу - адміністративним центром утвореної Вінницької області.

Найбільш спустошливої шкоди місту завдали німецькі окупанти, які встановили у Вінниці особливий режим у зв'язку з розміщенням неподалік ставки "Вервольф". Під час війни 1941-1945 рр. кількість жителів із 100 тисяч скоротилась до 27 тис., із 50 -ти промислових підприємств вціліли лише 10, повністю було зруйновано 1880 житлових будинків. Героїчними зусиллями вінничан та посланців інших регіонів країни наприкінці 1948 року майже повністю була відбудована промисловість міста, а у подальші роки в обласному центрі потужно розвивались електронна, радіотехнічна, металообробна та інші галузі.

З Вінницею пов'язав понад 20 останніх років життя вчений, хірург, основоположник польової хірургії, засновник Російського Червоного Хреста, автор 4-томного видання "Топографічної анатомії" М.І. Пирогов, котрий у свій час врятував від гангрені знаменитого італійця Джузеппе Гарібальді.

Вінничани пишаються тим, що у нашому місті розпочав творчий шлях Український академічний театр ім. І. Франка, відкривав невмирущу красу української пісні славетний М.Д. Леонтович. Під патронатом ЮНЕСКО у місцевому краєзнавчому музеї зберігається найбільша колекція Подільської ікони. Далеко за межами України відомі своєю виконавською майстерністю муніципальний хор і танцювальний колектив "Барвінок".

З проголошенням Україною суверенності, внаслідок пробудження потужних демократичних сил Вінниця стала третім містом в Україні, у якому на головній площі з офіційної згоди місцевої влади замайорів синьо-жовтий прапор.

Нині Вінниця розкинулась впродовж 12 кілометрів на обох мальовничих берегах Південного Бугу. Вона постійно зростає, стає охайнішою, набуває європейських рис.

Сьогодні ми з Вами поговорили про історію нашого мальовничого містечка, а при наступній нагоді, я спробую розповісти про старі вулиці Вінниці, її архітектурні пам'ятки, які приховує історія міста над Бугом...

**Викладач історії
Коваль О.В.**

собних війн у Литовському князівстві, 30 спустошливих нападів татар зазнала Вінниця з 1400 до 1569 року. Але й за цих важких умов місто розвивалось як економічний і культурний осередок. Найдавніша згадка про вінничанина, студента Краківського університету відома з 1469

Музей-усадьба Пирогова

На шляху до мети

Закінчення училища - знаменна й пам'ятна подія в житті випускників. Вже позаду недоспані ночі за підручником, хвилювання, веселі і безтурботні дні відпочинку разом з друзями-однокурсниками. Попереду - незвіданий шлях дорослого і серйозного світу. І для кожного він буде різний. Але у серці завжди залишиться місце для найкращих спогадів про роки навчання в училищі.

Багато хто думає: "Мені би стати дорослим, адже дорослим можна все". Такої ж думки була і я, але коли переступила поріг училища, зрозуміла, що у дорослому житті все не в таких кольорових тонах, як би мені хотілося. Не буду сперечатися, що училище стало мені рідною домівкою на цілих 5 років, але вони так швидко пролетіли... І вже першого лютого 2012 року нам вручили дипломи про здобуття рівня молодшого спеціаліста... "Що ж робити надалі?" - виникло питання: шукати роботу чи йти здобувати вищу освіту? Зро-

Леся

бити вибір - це завжди складно. І я вирішила спробувати поєднати цих два заняття, то що з цього вийде? Розуміла, що буде складно, але бажання бути освіченою людиною взяло верх. Продовжуючи працювати, я паралельно готувалася до вступу у вищий навчальний заклад. Всі мої зусилля виявилися не марними, адже зараз я студентка Вінницького національного аграрного університету, факультету "Облік та аудит". Коли я побачила своє ім'я у списку зарахованих, емоції переполювали мене, адже мрія стати працівником фінансової сфери тепер стала реальністю.

Шановна, Тетяно Олегівно, ми всі (група №48) від щирого серця висловлюємо Вам слова подяки за все! Нехай Бог дарує Вам здоров'я, терпіння для таких, як ми, успіхів в нелегкій праці, радості від сина та підтримки від сім'ї. Дякуємо Вам за розуміння, за вміння підтримати, за витримку. За Вашу майстерність знайти правильний підхід до кожного з нас. Дякуємо Вам за все.

Я вдячна всім, хто пам'ятає мене. Всім і особисто кожному викладачеві за все. Саме ви дали мені можливість отримати якісну освіту. Дякую за ваш професіоналізм. Спасибі за колектив, який завжди готовий підтримати, вселяти оптимізм та дарувати посмішку.

Аналізуючи слова П. Буаста: "Освіта - скарб; праця - ключ до нього", я можу із впевненістю сказати, що, якщо цілеспрямовано йти до своєї мети, можна досягти будь-яких вершин.

**Олійник Леся,
випускниця ДПТНЗ "ВМВПУ"**

Життя минає навіки без всякої надії на повернення.

(Бруно)

Минуло 7 місяців мого дорослого самостійного життя, коли я, учениця ВМВПУ, стала випускницею. Я зрозуміла, що заповнена ще одна сторінка в багатотомнику життя, і пора відкривати нову.

Тоді переді мною відкрився новий етап, інше життя, нові горизонти, межі, амбіції. Складно було перегортати сторінку: ще хотілося побути наївною ученицею, але попередю уже чекали: пошук роботи, вступ до вузу, а з ними і буденне життя. А від училища залишилися лише найкращі спогади - основа подальшого професійного життя, гуманні цінності добра, порядності, толерантності, сумління, працьовитості, якісні знання, які набувалися протягом усіх років навчання.

Знаєте, сьогоднішній світ - це складна технологія, в якій виживають сильніші, мудріші, хитріші. Нічого легкого не існує в цьому світі, щоб чогось досягнути, потрібно не мало попрацювати, щоб вижити або, як кажуть, "вибитися в люди" потрібен розум, натхнення, бажання не знаю, якими словами описати усе те, що є зараз у мені... просто потрібно хотіти. А найголовніше -

не тратити свого дорогоцінного життя, адже життя не вічне і з кожним прожитим роком ми будемо це розуміти усе краще і краще, але поки ми ще молоді, у розквіті сил, потрібно боротися, добиватися своїх мрій і бажань, адже усього можна досягнути, тільки потрібно робити кроки до їх здійснення.

Знаєте, що я хочу вам сказати? Цінуйте життя!!! Я б закричала про це на весь світ, написала б на кожному стовпі, на кожному будинку, а якщо б змогла - у кожного в серці... Цінуйте життя! Цінуйте ваші учнівські роки! Я по-доброму заздрю Вам - учням цього училища. Мені хотілося б ще раз повернутися у ті незабутні хвилини, дні, роки, які були проведені у стінах училища, але, на жаль, час повернути не можливо.

Залишайтеся оптимістами! Пам'ятайте, що ваші думки творять майбутнє. Будда сказав: "Всі ми - результат наших думок", тому ніколи не скаржтеся на життя, будьте щасливими за будь-яких обставин.

Любіть життя! Любіть себе! Любіть кожну людину, яку ви зустрінете на своєму життєвому шляху. І ви перетворите буденність на свято.

**Бабак Наталія, випускниця
ВМВПУ**

*"Щоб доросле життя
на квітучому саду"*

ВИСОКИЙ ПАТРИОТИЗМ ЛЮДЕЙ...

Дуже вдячний керівництву обласного Управління освіти і науки Вінницької облдержадміністрації за те, що був включений до складу делегації, яка відвідала м. Севастополь з метою вивчення та обміну досвідом організації роботи позашкільних, шкільних та професійно-технічних навчальних закладів.

Так склалось, що попрацювавши в професійно-технічній освіті майже 40 років, довелося побувати в багатьох регіонах колишнього Радянського Союзу, в різних куточках рідної України, відвідати не одну Європейську країну, і ось тут випала нагода побувати в м. Севастополі, про відвідани якого мріяв з дитинства, про яке багато прочитано та почуто, про край, овіяний славою та героїзмом.

Програма роботи була надзвичайно насиченою: це і зустрічі з керівництвом міста, керівництвом адміністративних районів міста, першими особами управління освітою, керівництвом навчальних закладів різних типів.

Перш за все, мене цікавила організація роботи професійно-технічних навчальних закладів. Ми відвідали кулінарний лицей та центр професійно-технічної освіти імені маршала інженерних військ А.В. Геловані. Багато корисного було узятو для упровадження в навчальний процес свого навчально-

го закладу, зокрема, це і організація управлінської діяльності, методичної роботи, застосування сучасних засобів навчання та організації виробничого навчання, практики, виконання плану виробничої діяльності та багато іншого корисного і необхідного в діяльності керівника. Маючи нагоду, я поділився тим позитивним, що у нас уже відпрацьовано, в ході багатьох дискусій знаходили багато спільних рішень, домовились про подальшу спільну працю між педагогічними та учнівськими колективами.

Гостинні господарі показали виз-

начні місця міста-героя: це і старовинне місто Херсонес, панорама оборони Севастополя під час Кримської війни, героїзм і дуже трагічну оборону міста від фашистів у Вітчизняній війні, зокрема "Історико-меморіальний комплекс героїчним захисникам Севастополя - 35-а Берегова батарея" та багато іншого надзвичайно цінного та цікавого.

Особисто мене вразив високий патріотизм людей як старшого покоління, так і молоді, їхній творчий підхід та завзяття до справи, якою вони займаються. Багато чого, вважаю, потрібно в них перейняти для нашої плідної праці.

**Директор ДПТНЗ "ВМВПУ"
О.Д. Дмитрик**

РОБОТА ВЧИТЕЛЯ, ЯКА ВОНА?

Веретянови Микола Йосипович та Олена Станіславівна

Ті, у яких ми вчимося, правильно називаються нашими вчителями, але не всякий, хто вчить нас, заслуговує це ім'я.
Йоган Вольфганг Гьоте

Коли мене питають, чому я обрала професію учителя, я завжди затримуюсь із відповіддю. Я не знаю. Чесно. Мені здається, що я все своє життя хотіла бути саме Ним, точніше - Нею. Я завжди хотіла бути схожою на мою бабусю - Веретянову Олену Станіславівну, Вчителя и Великої для нашої родини Людини.

Сьогодні їй - 97. На запитання, чи знає вона секрет довголіття, вона відповіла не замислюючись: "Я завжди була спокійною, життєрадісною, незлою, немстивою. Завжди була серед молоді, серед людей. Працювала важко, адже робота вчителя, тим більше сільського, нелегка, але працювала із задоволенням, любила свою роботу."

На 97 років Олена Станіславівна випало чимало випробувань, особливо на першу їхню половину: громадянська війна, Перша світова і Велика Вітчизняна війни, голод 1921 року, Голодомор 1933-1934 років. Адже народилася Олена ВЕРЕТЯНОВА (КВЯТКОВСЬКА) у с. Білочі, що на Тираспольщині у Молдові 7 січня 1916 року у незаможній родині. Батько Станіслав Петрович працював механіком у млині багатого господаря-єврея, мати Флорентіна Костянтинівна виховувала чотирьох дітей.

- Громадянську війну я не дуже добре пам'ятаю, - **розповідає Олена Станіславівна.** - Запам'яталося лише, як через наше село проходили то одні війська, то інші, грабували селян, у моєї мами, наприклад, петлюрівці забрали шубу.

- А 1921 року був великий голод. Селом ходило багато бідних голодних людей. Ми не так важко жили завдяки тому, що батько працював у млині та ще й господарство якесь мали, тож якось перебивалися. Одна жінка, з голодуючих, попросилася до нас: "Я у вас усе буду

робити, тільки дозволяйте залишитися". Вона потім стала нам як рідна. Коли голод минув, жінка поїхала додому, у Росію.

Початкову освіту Олена Станіславівна отримала у рідному селі, продовжила навчання у м. Кам'янка, де мешкала бабуся. Закінчивши 7-ий клас, дівчина вступила до Одеського педагогічного технікуму, який закінчила 1933 року.

- Моє навчання у технікумі припало на Голодомор. В Одесі ці роки були дуже важкі. Ми, студенти, постійно голодували, особливо хлопці пухли від голоду. Нам давали 300 грамів хліба на добу. Що там їсти? Тож студенти збиралися по декілька чоловік і брали свої пайки на два дні відразу цілою буханкою, яку потім продавали на базарі за 25-30 карбованців. З цими грошима йшли до студентської їдальні, де маленький тоненький шматочок хліба і тарілка супубовтанки коштували 50 копійок. Тих 30-ти карбованців нам вистачало досить надовго. Але ж на базарі і грабували, і обманювали! Якось я продала хліб за 30 карбованців, а додому принесла лише 11.

- У гуртожитку умови були не дуже добрі. Нас, дівчаток, у кімнаті мешкало дев'ятеро. Вікна побиті, холодно, особливо у мороз. Але якось пережили ті часи.

Після закінчення технікуму Олена Станіславівна два роки працювала в одеських школах. Тим часом її батьки переїхали до с. Голосків Кам'янець-Подільського району, де тато отримав роботу у млині, тож 1935 року дівчина теж переїжджає до с. Голосків.

1936 року в управлінні освіти, де Олена Станіславівна отримувала призначення на роботу у Голосківську середню школу, вона познайомилася з Миколою ВЕРЕТЯНОВИМ, уродженцем с. Голоскова, якого тоді ж призначили директором середньої школи у с. Цибулівка. Незабаром молоді люди одружилися. Олена Станіславівна переїхала до чоловіка у с. Цибулівку. Через рік у молодого подружжя народився син Олег, а ще через два роки - донька Аліна.

У Цибулівській школі Олена ВЕРЕТЯНОВА працювала до 1947 року. Під час війни замінювала чоловіка, який воював на Першому Українському фронті. 1947 року сім'я переїхала до с. Пудлівці, куди Микола Йосипович був призначений директором початкової школи, а Олена Станіславівна - вчителем. Це була дуже велика школа, лише у класі Олени Станіславівни навчався 51 учень. 1953 року Олену ВЕРЕТЯНОВУ обрано депутатом райради, потім її ще двічі переобирали.

Олена Станіславівна працювала директором Слобідко-Кульчиєвецької початкової школи до 1970 року, доки не вийшла на пенсію. Про свою роботу вчителем, а потім директором школи згадує із задоволенням:

- Я завжди була активною та ініціативною: то співочий гурток організувала, в якому у мене співали і діти, і дорослі, то драматичний. Мої учні завжди перемагали на олімпіадах. Роботи не цуралася: в полі з учнями працювала, стінгазету з ними випускала, пленуми сільської ради відвідувала.

- Щоб сказати, що добре нам тоді жилося, так ні. Вчителі маленьку зарплату отримували. Працюючи в голосківській школі, наприклад, отримувала 70 карбованців. Важко було, але профспілка допомагала, давала кредити. Але головним було задоволення, яке отримувала від роботи - сяючі очі учнів, яким відкривала новий світ, повага від батьків, яким допомагала порадою і просто задоволення собою як людиною.

Діти Олени Станіславівни подарували їй чотирьох внуків. Вона вже має і п'ятеро правнуків. Усі вони живуть у різних куточках країни. Професію бабусі наслідуємо я, Веретянова Олена Олегівна і старша правнучка - Веретянова Тетяна Вячеславівна, яка теж працює вчителем іноземних мов, але у м. Кам'янець - Подільському.

Бабуся Веретянова Олена Станіславівна

З віком починаєш розуміти, наскільки відповідальна і не проста професія учителя. Зібравши по чагарниках, дахах, вигонах і водоймах, по підвалах, дворах та горищах, він веде нас за руку дорогою під назвою Життя. Виштовхує нас у юність, а потім підтримує під лікоть, виводячи в молодість. А далі ми вже самі намагаємося йти, спотикаючись, згадуючи все, чому він нас навчив і чого ми недовчили.

Вчителем треба народитися, при наполегливій праці можна стати викладачем, а коли нічого не дано, то будеш педагогом. Так колись розклала на три категорії працюючих в школі сільська вчителька - моя Бабуся. Можливо, воно так і є.

Веретянова Олена Олегівна, викладач англійської мови

Чому День Знань відзначається 1 вересня?

У перший день осені наш навчальний заклад відкрив двері для понад тисячі учнів. Це не просто день закінчення канікул, а справжнісіньке свято, іменовано Днем Знань. А чому саме в цей день учні України і деяких інших країн вирушають на навчання? Чому саме 1 вересня починається навчальний рік і святкується День Знань? Давайте розберемося в цьому.

1 вересня - особлива дата!

Історія першого вересня як особливого дня сягає своїм корінням в глибоку старовину, а саме - в IV століття нашої ери. У 325 році Костянтин Великий, римський імператор, який зробив християнство панівною релігією, скликав Перший Вселенський собор, на якому, крім іншого, було

вирішено починати новий рік з 1 вересня.

Українці ж святкували Новий рік у березні-квітні, і тривало це досить довго. Тільки в кінці 15 століття православна Україна почала відзначати початок нового року першого вересня.

На той час всі школи були при церквах, тому і навчання в них починалося з церковного нового року - з 1 вересня.

Не у всіх країнах учні йдуть у навчальний заклад 1 вересня.

Хоча 1 вересня як День Знань вважається міжнародним святом, традиція починати в цей день навчальний рік існує далеко не у всіх країнах. Наприклад, в Японії перший дзвоник дзвонить у квітні, а останній - у березні наступного

року. У США взагалі немає чітко встановленої дати першого дня нового навчального року. Дату визначає кожен освітній округ: виходить, що американські учні з різних штатів починають навчальний рік в різні дні - хтось в кінці липня, хтось в серпні, а хтось і у вересні. В Австралії навчальний рік починається в лютому, а в Німеччині - в середині жовтня.

Так чи інакше, 1 вересня відзначають у багатьох країнах світу. І хоч учні, зазвичай, не дуже задоволені початком коопіткої праці, пов'язаної з навчанням, більшість з них все одно чекають в цей день на зустріч з друзями. А дорослі згадують свої шкільні та студентські роки.

Ткачук Г.Е., викладач фізики

Мовний закон

Нижній солов'иний спів, ба гатокосося пшеничних полів, дзюрчання синьоводних річок і щира пісня дівчини, це все - Україна!

А що таке Україна? Україна - це не просто країна! Це трудящі і доброзичливі люди, це райська природа, яку століттями оспівують письменники і поети, це наші українки, яких приїхавши за кордон, просять сфотографуватися, бо вони неймовірно вродливі, це наші козаки, які своєю мужністю, силою і розумом, вирішать будь-які питання, та врешті-решт Україна - це наша пісня, наша мова, яку ми втрачаємо.

Такі відомі українські славнозвісні поети, як Шевченко, Сосюра не боялися ні фізичного, ні морального насильства, вони боролися до кінця, щоб у нас була наша мова. І ці митці таки досягли своєї мети, вибороли її для нас. А що робимо ми? Коли в нас є право говорити правду і не боятися, коли ми вільні і захищені. Ми вбиваємо нашу милозвучну і барвисту рідну мову.

Ті, хто виступили на її захист, давно були придушені зажерливими панами, яким легше і приємніше спілкуватись російською.

Коли в Казахстані борються за поновлення і вивчення своєї рідної мови і відхилення на задній план російської, то в нас навпаки.

Мені не приємно на різних українських вулицях, дворах, в школах чути російську. А коли десь в магазині почуєш українські веселі нотки,

то стоїш, усміхаючись і подумки мрієш: "Мені б так."

Більшість українців вже забули, що таке патріотизм. Рідна мова вже не така дзвінка, рідні краї вже буденні і звичайні. Всі давно забули про стародавні звичаї і обряди, весілля вже святкуємо по-європейськи, мало хто може заспівати обжинкову чи засівальну справжню стародавню пісню, адже не знаючи свого минулого з майбутнім не все буде гладко.

Так навіщо нам друга державна мова, коли в нас є своя унікальна і неповторна? Не дивлячись на те, що придумують наші високопоставлені чиновники, я все одно буду говорити українською і ніякі їхні забаганки мене не зупинять.

Ледь не щодня я чую: "Ми далекі від Європи, і на Олімпійських іграх не все склалось, як бажалось, бо авторитет України низький. А хто в цьому винен?". То наші депутати лупцюють один одного, то придумують якийсь неадекватний закон про ще одну державну мову і ось вже можна поговорити про Україну!

Говоріть українською, будьте патріотами своєї країни, адже тільки разом ми можемо зберегти нашу мову. Не цурайтесь рідних вулиць, любіть і бережіть їх. Я згодна, що не все в нас добре, а щоб щось змінити, варто починати з себе! Я впевнена в Вас!

**Казанець А.,
учениця групи №14.**

"Но ведь люди все-таки умнее обезьян..."

Начну с общеизвестного. В Европе государства множество раз дробились, срастались, затем снова дробились, в официальных бумагах формулировались аргументы уважения к внешнеобразовавшемуся вполне суверенному государству и его народу, со своими культурой, историей, языком, традициями и всем остальным. Но обособление одних не всегда, мягко говоря, совпадало с ростом уважения к ним со стороны других, особенно соседей, особенно в повседневности.

Сейчас в Украине, наблюдая очередную бурю признаний и непризнаний, дискуссий о том, какие люди и какие языки лучше или хуже других, насколько одна культура может навредить развивающимся по соседству и насколько одни люди ну ни за что не уживутся с другими, я и пишу эту колонку.

Недавно мне попались на глаза воспоминания великого украинского ученого, академика Заболотного, специалиста по заразным болезням и по микробам, их вызывающим, человека легендарного, не боявшегося чумных очагов и вообще ничего на свете во имя спасения людей.

Задолго до октябрьского переворота, когда вроде бы многие моральные нормы еще соблюдались, он встретился в Прикарпатье со своим давним знакомым - многократно прославленным генералом Брусиловым. Ученый пожаловался, что его исследования остановились, потому что очень трудно стало добывать обезьян для опытов. Дальше цитирую академика: "Генерал серьезно спросил: "А жида не годятся? Тут у меня жида есть, шпионы, я их все равно повешу, берите жидов". И, не дождавшись моего согласия, послал офицера узнать, сколько имеется шпионов, обреченных на виселицу. Я стал доказывать его превосходительству, что для моих опытов люди не годятся, но он, понимая меня, говорил, вытаращив глаза: "Но ведь люди все-таки умнее обезьян, ведь если мы впрыснули человеку яд, он вам скажет, что чувствует, а обезьяна не скажет". Вернулся офицер и доложил, что среди арестованных по подозрению в шпионаже нет евреев, только цыгане-румыны. "А цыган не хотите? Нет? Жаль..."

Это было в годы Первой мировой войны, в канун того времени, когда количество государств в Европе удвоится и противоречия между ними станут прологом следующей мировой бойни. Два знаменитых интеллекта разговаривают обычно, но, к сожалению, с интонацией, которая с тех пор повторялась эхом и не однажды по всему свету. Я привел этот диалог только потому, что обостренное уважение к самим себе неизбежно - по крайней мере, часто становится прологом к неуважению других - мимолетному, мимоходному, вроде бы и ничего особенного. И тем не менее особенно напоминает, как важно остановиться вовремя, пока неуважение не только к другим, но и к собственному народу не вошло в привычку.

Поэт Николай Бажан рассказывал мне, как однажды подошел на кремлевском приеме к маршалу Родиону Малиновскому и вслух восхитился тем, что тот, украинец, поднялся до таких армейских высот. "А, украинцы... - вздрогнул нахмурившийся маршал. - Хохлы. Ох, подлый народ. Помню, как мы разгоняли их прикладами, еще когда я служил в царской армии..."

Напоминаю вам и себе, как трудно вырабатывается уважение к себе самому и к другим...

**Виталий КОРОТИЧ
«Бульвар Гордона» №34 (382) 2012 р.**

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Мовна проблема в Україні є однією з найактуальніших на сьогоднішній день. На перший погляд, це дивно, адже єдиною державною мовою давно проголошено українську. Що ж до інших мов, то вони мають право на вільний розвиток, який їм гарантує Конституція України.

Історія розвитку й становлення нашої мови - це історія утисків і заборон.

З історії відомо, що розвиток української науки й освіти, друкування книжок та букварів завжди пригнічувались. Радянські часи нічого не змінили у ставленні до "солов'їної" мови.

Знаючи багато фактів, можна замислитись: - як у таких неймовірно складних умовах українська мова могла не те що вижити, а ще й розвинутись? Зрозуміло, що це сталося в основному завдяки людям, яким доля рідної держави була небайдужа. Це і Тарас Шевченко, і Пантелеймон Куліш, і Іван Франко, і Микола Хвильовий, і багато інших діячів. Вони у буквальному розумінні страждали за власну мову! Так чому ж сьогодні деякі українці висловлюють невдоволення: мовляв, ну навіщо вивчати українську? Кому вона потрібна?

Відповідь очевидна - українська мова потрібна всім нам. Скільки зусиль покладено на те, щоб українське слово вільно звучало в Україні? Ні! Бачимо, що сьогодні відкривається все більше українських шкіл, процвітає вітчизняне книгодрукарство, проводяться численні конкурси знавців рідного слова, і навіть в областях, де переважна більшість розмовляє російською, люди, у разі потреби, часто легко переходять на державну мову. Однак не варто зупинятися на досягнутому. Для остаточного вирішення мовної проблеми тре-

ба випускати якнайбільше української преси, транслювати фільми з вітчизняним перекладом не тільки по телевізору, а й у кінотеатрах, розвивати українську естраду тощо. І тоді до рідного слова потягнуться молодь усіх регіонів нашої держави, українську мову ми частіше будемо чути не лише в тelenовинах, але й на вулицях, у транспорті, у школах і вузах.

Думаю, що згодом ми перестанемо чути обурені голоси, що особисто для себе вимагають привілею не вивчати державну мову. Тоді можна буде сказати: мовна проблема в Україні вирішена остаточно.

*Відчуваю й усвідомлюю,
яка це красива й легка мова.*

І.Рєпін

Українська мова - одна з найдавніших та наймиліозвучніших мов прадавніх слов'ян. З нашою мовою до нас дійшла культура, історія та багатотіковий досвід наших пращурів. На даний момент багато українців відцуралися рідної мови, що є наслідком нашого духовного зубожіння та занепаду. Адже спокон-віків наші діди, прадіди кров'ю і потом добивалися того, щоб можна було вільно розмовляти рідною мовою, а сьогодні ми бачимо, як наша влада розмовляє "суржиком", і як російській мові надали статусу другої регіональної, звужуючи, обмежуючи спілкування державною українською мовою. Хіба за це вони боролися?

Мені дуже боляче дивитися у майбутнє, тому що не знаєш, чого очікувати від нього. Я хочу, щоб саме наше покоління зберегло українську мову, державу, націю, виконавши це, ми виконаємо наш громадянський обов'язок.

Творча група учнів групи №41 (Мельник Т., Мигалик В.) під керівництвом викладача укр. мови та літератури Мазуренко С.П.

СУВОРИЙ БАТЬКО

Роль батька в наш час чомусь недооцінюється. Ми звикли думати, що батько повинен бути суворим та вод-

ночас люблячим. Батьки не завжди уміють проявляти ці почуття. Але рідко хтось задумується над тим, що вони нас люблять щирою і ніжною любов'ю.

Є давно неписаний закон "Про ідеального чоловіка", і багато хто намагається йому відповідати. Але не усі ідеальні. І не намагайтесь знайти щось погане в людях, у всіх є слабкі сторони. Просто поважайте та цінують батьків, не чекайте особливого випадку, щоб сказати, як ви їх любите і потребуєте підтримки. Дослухайтесь до порад. Часто ми не сприймаємо думку батьків. Вважаємо, що вони нас не розуміють, не підтримають. Ми робимо помилки, лише тоді намагаємось знайти вихід. І саме вони допомагають нам побачити ситуацію з іншого боку. Батьки мають різний досвід, тому оберігають нас від помилок, які інколи траплялись на їхньому життєвому шляху. Усі поради безцінні, бо нам їх дають найрідніші люди - наші батьки. Тато дає нам життя та можливість стати людиною. Не змарнуйте цей шанс. Віддячте за його віру, будьте достойними його любові. Йому не потрібно, щоб ви отримували перші місця чи були найкращими. Батьки і так усе життя радіють найменшим нашим перемогам: першому кроку, першому омріяному слову "тато". Для них достатньо, що час від часу ви згадуєте про них, і хоч інколи проявляєте свою любов та вдячність. Бережіть батьків! Не діліть свою любов між татом і мамою. Цінують їх обох однаково, щиро та віддано. Та 16 вересня згадайте, що є свято "День батька". Привітайте! Не забувайте такі дні! Їм важливо вас почути!

Присюк Ольга, учениця групи №25

Дитина - тягар для батьків?

*Знайди в собі краплину щастя, дитині щиро подаруй,
Не відкидай її обійми та ніжно в щічку поцілуй.*

*Нехай не знають вони болю, нехай зростають у добрі,
Бо нам з тобою жити в світі, а їм творити у житті...*

Візьми за ручку цю дитинку, ласкаво в очі подивись:

Не знаєш ти, що значить бути без матері на цій Землі,

Не будь байдужим, оглянися .

*Відчуй дитячий біль в собі, скажи, що є любов на світі
і що вони все ж не такі.*

*Нехай живуть вони у казці, поки весь світ живе в брехні,
Нехай в серцях відчують ласку, забудуть смуток назавжди.*

*Знайди в собі краплину щастя, дитині щиро подаруй,
і навкруги все стане щастям, добро поселиться у ній...*

Батьківщина починається з сім'ї, і найважливіші риси та якості громадянства зароджуються в сімейному вихованні, діти - продовження не тільки нашого роду, а й нашого соціального ладу, наших завоювань і благородних намірів. І від того, які духовні цінності візьме від нас молодь, залежатиме майбутнє нашого народу і суспільства. Яку б дорогу не вибирали наші діти, вони, безумовно, займуть належне місце в житті, якщо у них буде виховане почуття громадянської відповідальності, високі моральні якості і справжнє працелюбство.

У день великого християнського свята Віри, Надії і Любові та їх матері Софії ми вперше в українській історії відзначаємо День усиновлення. Імена святих, що нині ми вшановуємо, символізують найкращі людські почуття та моральні чесноти, які виявляють люди, приймаючи в родині дітей, які за різних обставин втратили сім'ю.

Усиновлення - це поняття асоціюється з радісною подією, але водночас нагадує нам про самотніх дітей-сиріт, котрі стали важким тягарем для власних батьків. Це діти, в яких б'ється сердечко з вірою та надією, що скоро і

у них буде щаслива родина: мама й тато, братик та сестричка, дідусь та бабуся. І кожен з них мріє відчутти справжню материнську ласку і тепло, та мудру батьківську пораду. Звичайно, що про цих дітей дбають та піклуються, їх навчають та забезпечують усім необхідним, але все ж вони не знають справжньої турботи та любові з боку батьків.

Страшно навіть уявити, що для матері рідна дитина може стати великою проблемою та тягарем, і вона позбувається дитини будь-яким способом заради власної користі. Але не всі діти потрапляють до дитбудинків, декому вони так заважають, що трапляються смертельні випадки. Це жорстоко! Адже не допустимо знущатися з маленької, ні в чому не винної дитини. Невже після подібних випадків оту "маму" можна буде в майбутньому вважати справжньою матір'ю?!

Завдяки усиновленню діти мають шанс стати по-справжньому щасливими і в їхніх очах теж може запалати іскорка щастя та надії. Діти - це наше майбутнє. Кожна дитина має шанс мати повноцінну сім'ю і ми маємо подбати, щоб маленькі громадяни України виростили у повноцінних сім'ях!

Петрова Т. М., майстер в/н

"ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ"

Наша Батьківщина - це не проста земля. Це та земля, якій у роках історії не було місця, якій довелося винести стільки страждань, стільки ганебних, підлих зрад, зазнати стільки голодних років, що стає моторошно на душі. Щоб знову не повторилося страхоття минулих часів, треба піклуватися про власну Батьківщину, охороняти її спокій, берегти її поля та ліси. Без цього вона загине, а разом з тим і ми залишимося без Вітчизни.

Кожен із нас повинен дбати про рідну Батьківщину. Це наш священний обов'язок, це наша обітниця перед нашими предками, які билися за щастя рідної землі. Хоч би що не сталося з Вітчизною, хоч би які вороги не хотіли завоювати її свободу, ми усі повинні стати на її захист.

Щоб вміти боронити свою землю, ми, юнаки, проходимо курс предмету "Захист Вітчизни". Як на мене, це необхідно знати та вивчати, так само як історію, мову, культуру своєї країни.

Саме предмет "Захист Вітчизни" формує у юнаків морально-психологічні, фізичні, інтелектуальні якості. Звичайно ж, сприяє цьому процесу викладач курсу "Захист Вітчизни" Тимошенко Євген Степанович. Це людина сильна духом, має яскраво виражені моральні та інтелектуальні якості, багатий на життєвий досвід, яким ділиться залюбки з юнаками, яких навчає, а також фізично загартований. З ним дуже приємно працювати, адже саме він стає для нас провідником у доросле життя, і кращого провідника не знайти.

Вивчаючи курс предмету "Захист Вітчизни", юнак збагачується як фізично (в нього розвиваються зорові, слухові навички; формується правильна постава; краще функціонують м'язи), так і духовно (закладаються думки про необхідність шанувати та любити Батьківщину, батька та матір - людей, що дали тобі життя, починає розуміти усі страждання та муки українського

народу за багато років)

Віriamo, що прийде час, коли усі люди стануть братами, і тоді відпаде необхідність повсякчас бути насторожі, відчуваючи небезпеку. Дуже хочеться, щоб нарешті усі люди планети Земля зрозуміли, що основне - це мир у всьому світі, це вселюдська любов. А ще - безмежна любов до рідної землі, яка ніколи не зрадить тебе, навіть якщо тобі раптом доведеться її покинути. Тому треба зробити так, щоб і вона ніколи не могла назвати тебе зрадником, а тільки захисником, щирим,

міцним, справжнім патріотом, і досягти цього ми можемо лише тоді, коли не будемо лінуватися здобувати освіту та, насамперед, вивчати курс предмету "Захист Вітчизни"

Веселовський Б.А

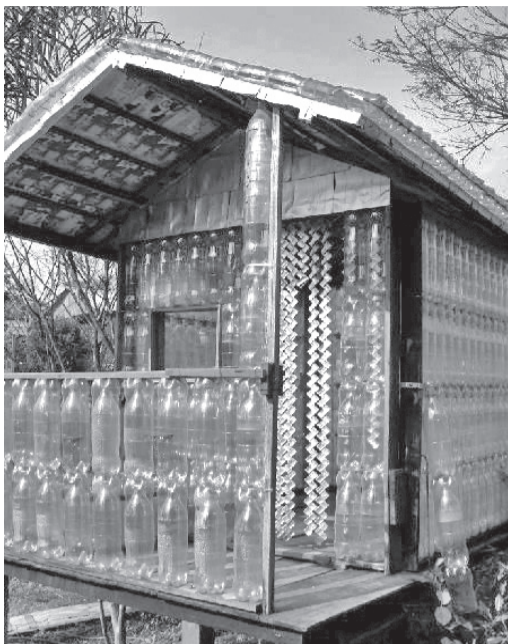

Пластикові пляшки - життя після останньої краплі

У минулому навчальному році, в нашому училищі проводилась операція "Зроби докільця чистішим". Учні та педагогічний колектив проводили збір пластикових пляшок. Так, як завжди буває, кожен перейнявся цією проблемою по-різному.

Ну дійсно! Ми що двірники - збирати це все? Хай Гройсман займеться цим. Та зараз й без того вистачає справ. Потрібні проекти, спонсори. На це піде багато часу.

А поки всі в Україні подумують про екологію, зберуться, вирішать це на рівні держави. То

принтерів, виготовлених із перероблених матеріалів. Для виробництва компанія використовує до 4 мільярдів пластикових пляшок.

"Пластик використовується у виготовленні одягу, салону автомобілів, килимів.

Отже, наша праця не пропала. Завдяки збиранню пляшок ми допомоги природі (точніше трохи зменшили шкоду від сміття, яке ми в училище не принесли), а також нашому навчальному закладу, тобто й собі.

нас вже не буде. Ми б були поховані під купою сміття. Зараз сміттєзвалища переповнені, вони у нас вже під будинками. В селі ще гірше. Просто серед лісу звалище, за селом звалище. Як таке можна було допустити, додуматись до такого? Людям що, приємно жити в смітнику? Страждає і атмосфера, і підземні води, куди просочується отрута. Ще трохи часу - і настане кінець світу, окремо в Україні, від сміття. У нас є приблизно 2-3 роки.

Що робити? Почнемо з малого. Училище вже попереду всіх. Ми збрали пляшки і віддали їх на переробку. "І що?" - скажете ви. На смітті можна заробити. Проста відповідь, але до чого ж класна! Завдяки переробці сміття можна зробити багато.

У багатьох країнах повторна переробка сміття є вагомим сектором економіки. Відходи використовують вдруге, а то й втретє. Вони не гниють просто неба, псуючи повітря, родючі землі та підземні води, а приносять користь і гроші цивілізованому суспільству.

- Так британська компанія I-plas використовує перероблений пластик як сировину для будівництва будівельних матеріалів (тротуари, стіни, мости і т.д.).

- Fanta виготовила зі своїх пляшок сумки, а Coca-Cola використовує їх у виготовленні нових.

- Motorola вперше виготовила телефон з перероблених матеріалів. За ними послідували: Sony, Samsung та інші.

- Компанія HP запустила серію

Лише уявіть: ми збрали 30 000 тисяч пластикових пляшок в минулому навчальному році, а за перший місяць 2012-2013 н.р. в училищі збрано більше 16 тис. Якщо скласти їхню площу, то це вийде майже 20000 м2. Це площа приблизно п'яти футбольних полів. Кошти, виручені з пляшок пішли на миючі засоби та інвентар для прибирання.

Отже, ми рухаємось уперед. Берегти природу і приємно, і вигідно. Все починається з малого. Сьогодні ти збираєш пляшки для училища, а завтра в ньому найсучасніші комп'ютери у кожному кабінеті. А далі ти директор великої фірми, що заробляє на цьому смітті. Подвійна вигода! Природа і людські потреби в гармонії.

А поки що Україна - чи не найбрудніша країна в Європі. Так один киянин за рік продукує у десять разів більше відходів, ніж важить сам. При цьому середньостатистичний житель Києва викидає на сто кілограмів більше, ніж європейець. Тоді як в Австрії просто в центрі Відня є котельня, що забезпечує теплом шістьдесят тисяч квартир, і працює на смітті. Завдяки цьому столиця Австрії є одним із найчистіших міст Світу. А японці й взагалі запровадили систему Zero effects, при якій сміття немає взагалі, воно перероблюється на 100%.

Так нам до цього далеко, але можливість є. Вибір за нами!

**Пахолук Т.,
учень групи № 6**

"STREET WORKOUT"

І знову вітання всім тим, хто вже не перший рік слідкує зі мною за талановитою молоддю нашого училища. Також великий привіт першокурсникам, сподіваюсь і для вас колонка "Розкажи як" дуже скоро стане цікавою, і вже у найближчих випусках ви побачите серед героїв ваших знайомих та одногрупників!

А цей номер присвячений цікавому і дуже корисному виду спорту. Сьогодні ми з вами дізнаємось про "Street workout". Хтось, можливо, навіть не уявляє, що це таке, а хтось присвячує величезну частину свого життя цьому спорту. Як відомо, Google знає все, і тому я вирішила пошукати деяку інформацію, що могла б точніше розповісти про "Workout", і от, що я знайшла:

"Це сучасний і унікальний молодіжний рух, який був започаткований ще в минулому столітті, а конкретно в 1995 році. Одними з найвідоміших і найяскравіших представників даного руху є такі люди, як Рик Сідман, Хассан Ясін, Ентоні Джемінез і багато-багато інших. Також "Street workout" можуть називати "Calisthenics", а також "Ghetto workout". Цей молодіжний рух має два напрямки - підвищення фізичних і розумових можливостей людини. Тренування повинні відбуватися виключно на свіжому повітрі, адже не дарма в назві даного руху присутнє слово "Street", що в перекладі на українську означає "вулиця". "Street Workout" створений тільки для того, щоб дати можливість звичайній людині вести правильний і здоровий спосіб життя, а також знайти собі нових друзів, які теж будуть брати участь в сучасному русі. Пік популярності припадає на 2012 рік, а точніше саме на літо. "Street Workout" набрав і набирає свою популярність на всіх континентах нашої планети. На даний момент у всьому світі існують близько десятка команд або груп, які займаються вуличним воркаутом. В місті Дніпропетровськ уже не один раз проводилися спеціальні фестивалі, присвячені "Street Workout".

Небагато, але дуже цікаво! Не зупиняючись на з'ясованому, я виявила, що у нас навчається досить багато юнаків, що вже не перший рік займаються ним. Особисто для мене це було великим відкриттям. І тому я вирішила зробити соціопитування, наскільки обізнані наші учні у цьому напрямку і, можливо, знайти ще представників "Street Workout". Із опитаних учнів, а їх число сягнуло 110, лише 40% знали чи чули про "Workout", 10% спробували займатись чи займаються цим видом спорту, і 98% цікаво дізнатись побільше про "Street Workout" і навіть спробувати свої сили в ньому. До речі, зацікавленість дівчат виявилась навіть трошки більшою, ніж у хлопців, незважаючи навіть на те, що це силовий вид спорту. Отже, виявляється не так вже багато молодих людей знають про "Street Workout", але всім цікаво, і тому я вам розповім про невеличку частинку тих, хто вже займається "Workout", щоб хоч уявити, що це таке, а вже пізніше ми обов'язково ще не раз повертатимемось до цього виду спорту і до його представників серед наших учнів.

Касіяненко Вадим, учень 3-го курсу групи № 26 "Street Workout" займається вже 3 роки. Спочатку це були звичайні заняття з друзями, але одного разу Вадим побачив в Інтернеті відео з різними трюками на турніках і разом із друзями почав поступово вивчати їх, а згодом і дізнався, що цей спорт називається "Street Workout".

- Вадиме, що для тебе означає "Street Workout"?

- Це здоровий спосіб життя, особливо для мене. Цей спорт - це моє життя. Не можу без нього! "Street Workout" може зайняти будь-яка людина, головне - бажання!

- Щоб ти хотів змінити чи додати до "Street Workout"?

- Особливо я хочу, щоб на спортмайданчиках також з'явилися дівчата, адже вони - майбутні мами, вони мають бути сильними і здоровими. На сьогоднішній день, цей спорт став дуже популярним серед молоді. Я б хотів, щоб більше людей займалось ним і також хотів би, щоб у Вінниці побільшало спортивних майданчиків.

- Чи хотів би ти брати участь у змаганнях зі "Street Workout"?

- Зараз є дуже багато змагань, я хотів би побувати на "Workout фесті", там збираються всі спортсмени світу.

- Як ти ставишся до шкідливих звичок у спорті?

- Той, хто займається "Street Workout", веде здоровий спосіб життя, я сам не палю і не п'ю, і хотів би, щоб поменше людей мали шкідливі звички.

- Чи маєш ти мрію?

- Моя мрія - це щоб в нашому навчальному закладі були тренування по Street Workout.

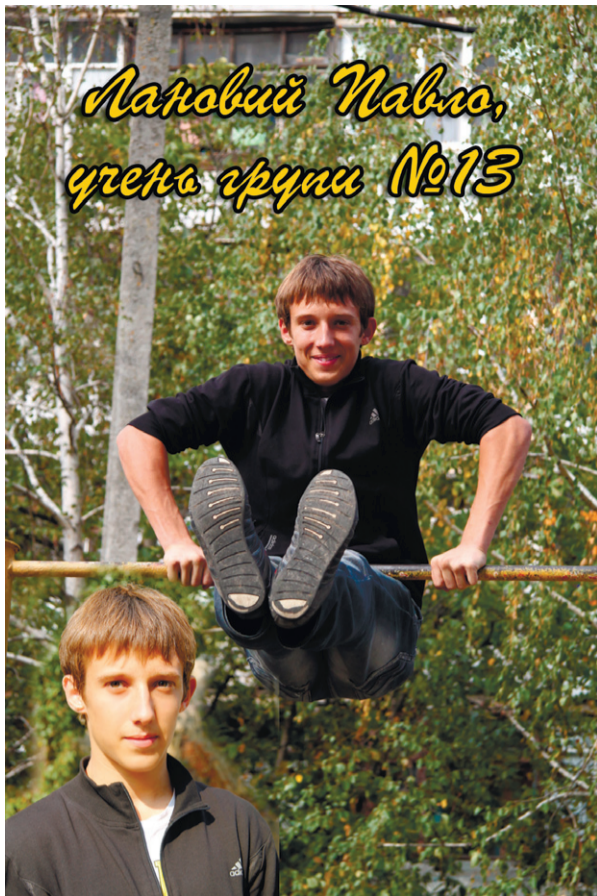
Галицький Олег, учень 2-го курсу групи № 10, два роки назад дізнавшись від друзів про "Street Workout" вирішив спробувати свої сили, адже вже декілька років до цього вже займався боксом і мав певну фізичну підготовку. У нього все виходило і вже два роки, окрім щоденних тренувань боксом, він виділяє час і на "Street Workout".

- Олеже, а що для тебе означає "Street Workout"?

- Це гарний і корисний вид спорту. Тут не лише тренується тіло, а й розум і дух. Головним у тренуваннях "Street Workout" є самовиховання і витримка, кожен, хто зможе зробити невеликі зусилля над собою, неодмінно досягне гарних результатів.

- Щоб ти хотів змінити чи додати до "Street Workout"?

- У Street Workout мені все подобається, нічого не хочу змінювати, це досить популярний вид спорту із вже встановленими правилами та нормами.

**Лановий Павло,
учень групи №13**

- Чи хотів би ти брати участь у змаганнях зі "Street Workout"?

- Так, не відмовився б. Думаю, якщо гарно підготуватись, то можна показати непогані результати.

- Як ти ставишся до шкідливих звичок у спорті?

- Категорично негативно, я вважаю, що краще займатись чимось, ніж пити чи курити. Ні я, ні мої знайомі спортсмени не палять і не п'ють.

- Чи маєш ти мрію?

- Все ж головним заняттям у моєму житті є бокс, і для початку моєю мрією є стати майстром з боксу, а далі побачимо.

Довгань Владислав, учень 3-го курсу, групи № 35, як і більшість людей, про "Workout" дізнався з

Workout?

- "Street Workout" досить популярний вид спорту, але все ж не висначає спортивних майданчиків і гімнастичних турніків, щоб мали змогу займатись більше людей.

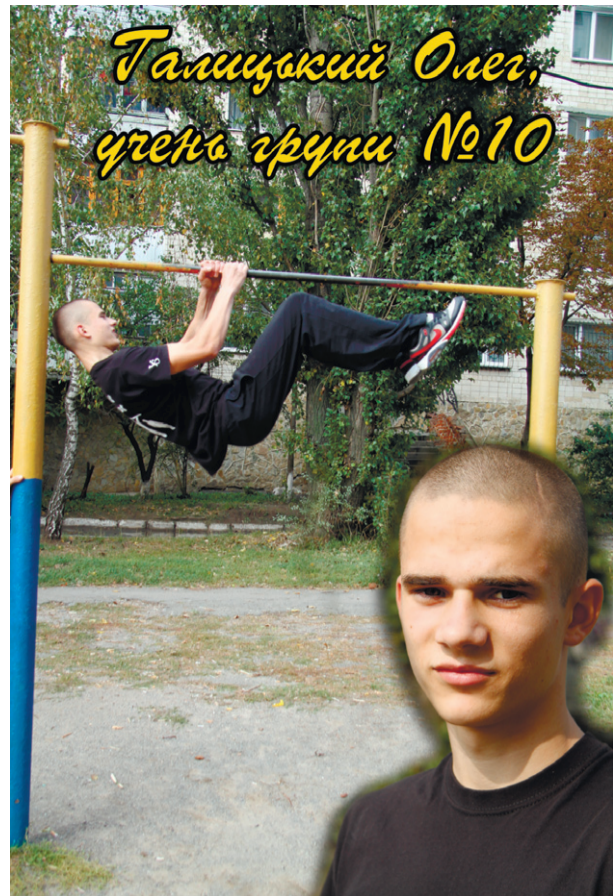
- Чи хотів би ти взяти участь у змаганнях зі "Street Workout"?

- Про змагання знаю багато, але поки що не беру участі, так як вважаю, що ще не все вивчив і не достатньо готовий, але планую в майбутньому спробувати свої сили.

- Як ти ставишся до шкідливих звичок у спорті?

- Ставлюсь негативно, сам не вживаю і іншим не раджу.

Лановий Павло, учень 2-го курсу групи № 13, про "Street Workout" дізнався 2,5 роки тому, точніше знав, що на турніках роблять різні трюки і тому намагався їх повторити. З часом почало виходити і Павло почав більш професійно ним займатись.

**Талицький Олег,
учень групи №10**

Інтернету, із перегляду тематичних відео та статей, а сталося це приблизно 2 роки тому.

- Владиславе, що для тебе означає "Street Workout"?

- По-перше і найголовніше - це здоровий спосіб життя, чудова можливість підтримувати себе у гарній фізичній формі. Тут немає особливого режиму тренувань, все залежить лише від тебе, ти можеш тренуватись де завгодно і коли завгодно, свіже повітря, компанія однодумців створює найкращі умови для досягання найвищих результатів.

- Щоб ти хотів змінити чи додати до "Street Workout"?

- Нічого не хотів би змінювати, мене все влаштовує, цей спорт поки що неофіційний і в ньому немає певних рамок, тому кожен може додавати щось своє.

- Чи хотів би ти взяти участь у змаганнях зі "Street Workout"?

- Я не тільки хочу брати участь у змаганнях, але цим літом я вже був учасником у Вінницьких змаганнях із "Workout" і планую ще не раз брати у них участь і досягати щоразу кращих результатів.

- Як ти ставишся до шкідливих звичок у спорті?

- У спорті, на мою думку, місця шкідливим звичкам немає, та й і у звичайному житті ні до чого доброго це не приведе.

- Чи маєш ти мрію?

- Моя мрія - стати успішною людиною в житті та досягти немалих вершин у спорті.

Корольчук Олександр учень 3-го курсу групи № 35, займається "Street Workout" вже 4 роки, два з яких професійно. Спочатку він навіть не знав, як офіційно називається те, що він робить, він просто займався в своє

задоволення, а вже пізніше друзі та Інтернет допомогли визначити точніше, що ж це за вид спорту.

-Олександр, що для тебе означає "Street Workout"?

-Workout - це спорт, в якому розкривається своє "я", той, хто має внутрішній стержень, бажання і силу, зможе займатись ним. Це спорт для сильних людей.

- Щоб ти хотів змінити чи додати до Street

**Касіяненко Вадим,
учень групи №26**

- Павле, що для тебе означає "Street Workout"?

- Для мене "Street Workout" - це чудовий спосіб тримати себе у гарній фізичній формі, продемонструвати, що ти можеш зробити зі своїм тілом і що є результатом наполегливої праці. Тут можна знайти нових друзів і взагалі це гарне проведення вільного часу.

- Щоб ти хотів змінити чи додати до "Street Workout"?

- На мою думку, "Workout" має все, що необхідно і змін чи виправлень не потребує.

- Чи хотів би ти брати участь у змаганнях зі "Street Workout"?

- Поки що я не брав участі у змаганнях зі "Street Workout", на сьогоднішній день їх є безліч, як офіційних, так і ні, але якщо випаде можливість спробувати себе у змаганні, я з радістю прийму пропозицію.

- Як ти ставишся до шкідливих звичок у спорті?

- Ставлюсь негативно, але розумію: є люди, що зробили помилку, почавши палити, а подорослішавши, розуміють, що це погано і їм заважає, але кинути вже важко і, навіть займаючись спортом, продовжу-

ють палити. Але все ж, має бути сила волі кинути палити, бо від цього залежить, в найпершу чергу, їх здоров'я.

Ось такі у нас представники нового і дуже цікавого напрямку в спорті як "Street Workout", це звичайно не всі, хто займається ним у нас в училищі, про інших я обов'язково ще напишу у наступних випусках "Молодіжного вісника".

Я бажаю хлопцям сили волі, наснаги, успіху у досягненні вершин спорту і бажання продовжувати займатись і вдосконалювати життя. Дякую всім, хто допомагав у створенні статті і сподіваюсь і на подальшу співпрацю у майбутньому!

**Мельничук І.,
учениця групи
№ 40**

**Довгань Владислав,
учень групи №35**

**Корольчук Олександр,
учень групи №35**

МОЛОДЬ ОБИРАЄ КРАЩИХ!

Влада в Україні, незважаючи на свій політичний колір, традиційно не звертає уваги на проблеми молоді. Увага до нового покоління завершується на рівні розмов 1 вересня, мовляв "саме вам творити майбутнє держави". Проте як молоді люди зможуть це робити, якщо сьогодні їм важко виживати на мізерних стипендіях, а роботу без досвіду знайти неможливо?!

Та політики, котрі живуть в паралельній реальності продовжують з екранів телевізорів чи наклеєних на усіх вулицях агітаційних плакатів обіцяти хороше життя. Та от біда: молодь не вірить жодним політсилам і не хоче йти на вибори.

Відсотків 40 учнівської молоді нашого навчального закладу у цьому році вперше стануть перед своїм політичним вибором. Кого обрати? Чи є на сьогодні політичний лідер, який би був відомий не лише зовні, завдяки численним білбордам міста і активній теле- та радіоротації, а перш за все, завдяки своїй чіткій позиції, завдяки результативним діям на благо народу.

І нам вдалося віднайти людину, яку молодь вважає гідною того, щоб довірити свої надії і сподівання на краще. Нею виявився відомий політик Петро Олексійович Порошенко. Людина, яка зробила для нашого міста чимало....

"Що саме він зробив?" - поцікавились ми. Не залишилися у забутті ні численні дитячі майданчики містом, ні найбільший у Європі річковий фонтан, ні набережна, ні нова кондитерська фабрика.

Чому саме наше місто? У відповідь читаємо в одному з його інтерв'ю: "Я відчуваю, що мені там вірять. І я робитиму все, що у моїх силах, щоб у Вінниці було добре жити". "А ми, у свою чергу, віримо, - стверджують учні, - у щирість його намірів, адже за час свого депутатства, Петро Порошенко вніс на розгляд Верховної Ради України понад 140 законопроектів, з яких близько сорока набрали чинності. У своїй законотворчій діяльності Петро Олексійович приділяє увагу майже усім сферам політичного, суспільного та господарського життя. Розроблені ним проекти законодавчих актів спрямовані на захист інтересів національного товаровиробника, на соціальну направленість та прозорість розподілу коштів державного бюджету, на розв'язання проблем малого та середнього бізнесу та надання державної підтримки. Це людина, яка має власну думку і намагається бути послідовною у своїх діях і поглядах, людина, яка будь-що йде до своєї мети, долаючи усі перешкоди". Як не погодитись із такою позицією?!

"Петро Олексійович впевнено йшов до своєї мети, - розповідають нам найобізнаніші, - по закінченню з червоним дипломом факультету міжнародних відносин і міжнародного права, відмінник у навчанні, він зумів успішно застосувати економічні знання на практиці. Протягом дев'яностих зробив професійну кар'єру від звичайного підприємця до керівника великого концерну. Завдяки менеджерському таланту Петра Порошенка тоді відродилися підприємства, які вважались банкрутами, близько десяти тисяч громадян України отримали роботу і достойну зарплату.

Професіоналізм та принципова позиція Петра Порошенка були відзначені його колегами в парламенті. Народні депутати висловили свою довіру Петру Порошенку, обравши його Головою Комітету Верховної Ради України з питань бюджету, який є одним із найвагоміших органів формування державного бюджету".

Глибока освіченість, наполегливість і лідерські якості допомогли йому впевнено увійти до найвищого ешелону українського політикуму, йому довіряють представляти інтереси країни в Парламентській асамблеї Ради Європи".

У Петра Порошенка багато іпостасей: політик, державний діяч, дипломат, бізнесмен тощо.

Окремим напрямом його діяльності є благодійність. Уже 7 років діє "Благодійний фонд Петра Порошенка", який опікується підтримкою людей, що потрапили у біду; турботою про малозабезпечених пенсіонерів; піклуванням про дітей тощо.

Неодноразово у своїх інтерв'ю Петро Олексійович наголошував на тому, що якщо ти не здатний створювати робочі місця, випускати конкурентну якісну продукцію, якої потребує ринок усередині країни, за кордоном, тобі нічого робити при владі. На всіх підприємствах, до яких він має відношення, загалом працює 59 тисяч чоловік, яких об'єднує спільна ідея - зробити життя в країні кращим.

"Я переконаний, що майбутнє нашої держави не за балаканиною, не за протистоянням, а за людьми, які створюють робочі місця, виробляють найякісніший продукт, сплачують податки - демонструючи найкращі риси українців - працелюбність", - сказав П.Порошенко, вітаючи усіх студентів та вчителів зі святом Дня Знань.

Учнівська молодь висловлює свої сподівання на те, що злободенні проблеми її сьогодні завжди залишатимуться пріоритетними у діяльності Петра Олексійовича, який сприятиме можливості отримувати якісну професійну освіту, виховуючи в собі сучасного висококваліфікованого конкурентоспроможного робітника.

Наполегливо працюючи над поставленими перед собою цілями, відомий політик не залишає поза увагою найцінніше, що має у своєму житті - свою родину. А вона у нього чимала - дружина Марина і четверо дітей. Петро Порошенко вважає, що "сімейні цінності та традиції є одним з тих наріжних каменів, які допомагають людині витримати важкі виклики долі, зберегти любов, виростити дітей".

Молодь Вінниччини окреслює визначальну рису Петра Порошенка - політика, науковця, практика, врешті, просто чудової людини - оптимізм і віра у щасливе майбутнє України, сподіваючись на підтримку і висловлюючи свою довіру.

Спілкувалась з учнями та записала їх думки майстер в/н Ластівка І.В.

БДЖІЛКИ НТФ "ПЕРЛИНА ПОДІЛЛЯ"

"Працьовитість - душа будь-якої справи і запорука добробуту."

Чарльз Діккенс

Якщо пригадати з дитинства перші дні навчання після літніх канікул, згадується всіма улюблена тема для творів "Як я провів літо?". Кожен хоч один раз розповідав про це. Якби я писала й цього року такий твір, обов'язково вказала б там, що працювала. Багато хто з підлітків задумуються над тим, щоб власними силами підзаробити кишенькові гроші на особисті витрати або щоб допомогти батькам. Та як виявилось із власного досвіду, в Україні працевлаштування неповнолітніх є проблематичним. Не тому, що наше покоління є лінивим, а тому, що роботодавці не хочуть брати відповідальність на себе. І все ж таки, не зважаючи на це, поталанило деяким учням НТФ "Перлина Поділля", і вони успішно працювали влітку.

Лиса Оля. Працювала менеджером по роботі з клієнтами у салоні перукарні "Love hair". "За час ро-

боти мені вдалось заробити гарну репутацію і довіру у директора, а тому, коли розпочався навчальний рік, мені запропонували роботу за зручним для мене графіком. Дуже цікаво та різноманітно реалізовувалась моя допомога директору з оформленням замовлень, веденням телефонних переговорів та контролем розпорядку роботи персоналу. Але за час роботи я багато навчилась нового у своєму улюбленому хобі. Так як мій директор турецький майстер, я могла багато чому навчитись з його майстерності. Наприклад, робота з вогнем під час виконання чоловічих зачісок, виконання модельних стрижок як чоловічих, так і жіночих, а також розв'язок нестандартних професійних ситуацій.

Мрію стати успішною особистістю, тому що слідую вислову М. Горького "Коли праця - задоволення, життя - хороше! Коли праця - обов'язок, життя - рабство!"

Буланіна Тая. "Працювала адмі-

ністратором в танцювальній студії "Sharm-s". На роботі застосовувала знання, які здобула, навчаючись, а саме правильно спілкуватись по телефону з клієнтами, приймати замовлення, вести базу даних персоналу та інше. Знання, які здобула, застосовувала при виконанні покладених на мене обов'язків. У майбутньому бачу себе успішною людиною і впевнено рухаюсь до своєї цілі. Цьому мене навчили мої рідні та близькі, а також вчителі та викладачі. Коли важко, мотивую себе. Адже як кажуть: Мотивація до роботи - частина мотивації до життя!"

Даценко Тетяна. "Працювала в

продуктовому супермаркеті ТОВ "Еко" касиром торговельного залу. Моїм головним обов'язком було обслуговування клієнтів магазину. Під час роботи здобула таку якість, як комунікабельність та вміння знаходити правильний вихід зі складних ситуацій під час роботи з клієнтами.

Мені дуже подобається вислів Уляни Кравченко, який надає сили рухатись вперед: "Всі мусять бути благородними трудівниками на землі і для землі. Всі мусять почути себе членами великої людської родини."

Перевертень Катя. працювала в м. Одеса продавцем продовольчих

товарів на ринку "Київський". "Мені сподобалось там працювати. Під час роботи я спілкувалась із багатьма людьми, дізнавалась цікаві новини. За час роботи здобула більше впевненості у спілкуванні з клієнтами навчилась приймати товар і оформляти документи, пов'язані з прибуттям та вибуттям товару. В роботі мені вдалось застосувати знання і навички, що здобула під час навчання за професією "Агент з постачання".

Міченко Анна. Працювала влітку на залізничній станції м. Вінниці, складала графік роботи працівників та вантажних перевезень. Дана робота допомогла мені розвинути у собі такі якості, як відповідальність, пунктуальність, надійність. Адже під час навчання, не зовсім усвідомлюєш усю серйозність трудової діяльності. А ось коли ти вже по іншу сторону, тоді все сприймається набагато відповідальніше. Сподобалось бути корисною людям. Моє життєве кредо: "Бачу ціль, не знаю перешкод!"

Левицький Олег. Працював консультантом в магазині "Грайко та Знайко". Виконував обов'язки касира. Також слідував за чистотою на полицях та безпосередньо в приміщенні торгового залу. Навчився розуміти потреби клієнтів, бути корисним для них, за що з великим задоволенням отримував їхнє "ДЯКУЮ" на касі після продажу товару. Здобув довіру у начальника. За той час, що пропрацював на роботі став відповідальнішим. Мене часто спонукає до діяльності вислів Івана Франка "Лиш праця світ таким, як є, створила, лиш в праці варто і для праці жить".

Юхимець Мілена. Працювала в Апеляційному суді Вінницької області у відділі прийому заявок. Приймала та відправляла повістки, листи. Розносила документи в різні у с т а н о в и міста. Дізналась багато інформації, пов'язаної з законодавством, про те, як вирішуються цивільні сутинки і як караються злочини в Україні. Сподобався колектив, в якому працювала та спілкувалась з різноманітними людьми. Впевнилась на власному досвіді, що той, хто добре працює, добре відпочиває.

Котляр Володимир. На початку літа кожен вирішує, як він його проведе. Я з дитинства вирізнявся своєю унікальністю і це літо провів на роботі "Агро-фрут Лука". Коли більшість моїх однолітків відпочивали, я починав роботу о четвертій годині ранку і працював до обіду при температурному режимі +35°C. Гроші, що заробив, віддав батькам, яким вони потрібніші, ніж мені.

Я живу за принципом, що потрібно прикласти зусилля в деяких важких ситуаціях, але продовжувати наполегливо крокувати до своєї мети. Варто пригадати і наших випускників 2012 року. Адже вони працюють уже на постійному робочому місці. Свої знання та навички вони тепер реалізують у різних торговельних мережах.

Мережа магазинів - 4 магазини самообслуговування в Вінниці. Формат "магазин біля дому" нараховує понад 10000 найменувань продукції, макдисконтну систему для постійних покупців, більше 150 000 покупців щомісячно.

Одним з важливих факторів успіху торговельної мережі є співробітники. Завдяки можливості отримати досвід та компетентність, мережа займає лідерські позиції на українському ринку. Успішну діяльність всіх робочих процесів мережі супермаркетів "Сільпо", починаючи від стратегічного планування і закінчуючи доставкою товару, на полиці забезпечують більше 20 тисяч торговельного персоналу і серед них є наші випускники.

Учні НТФ "Перлина Поділля" систематично проходять виробничу практику в мережі магазинів "Українські товари".

Протягом проходження практики, у різних відділах, учні здобувають практичні навички з обслуговування споживачів, викладки товару та здобувають практичні навички в роботі з касовими апаратами та торговельним обладнанням. Керівництво мережі магазинів "Українські товари" із задоволенням забезпечують учнів робочими місцями для повноцінної практики з подальшим працевлаштуванням (забезпечуючи своїх працівників повним соціальним пакетом).

Саме такі підлітки є прикладом для наслідування. Вони розуміють, що на порозі справжнього життя і до нього потрібно починати готуватись уже сьогодні. Їхні вчинки є продуманими та цілеспрямованими. Вони намагаються прищепити собі любов до праці ще з юних літ, тому вони впевнено прямують до самозабезпечення і самостійності з високими амбіціями та планами. Я вірю, що в нашій країні немало юних особистостей, які турбуються про свою майбутню і майбутню свою державу. Адже варто лише спробувати і не зупинитись!

Лиса О., Юхимець М., Пілецька Н., учениці групи № 20, 33

Міжнародний день інвалідів

Крилата душа Василя Корнелюка

Із прожитих п'ятдесяти одного року майже половину він прикутий до ліжка. Та давня дорожньо-транспортна пригода безжалюбно розділила його буття на два різнополюсні часові відрізки - до і після. До того фатального дня було у нього дитинство, юність, як і в багатьох його ровесників. А ще - навчання на природничо-географічному факультеті Вінницького педінституту. Згодом улюблена робота учителя на Кіровоградщині. Після трьох років педагогічної праці був призначений в армію, службу у Забайкаллі, у званні лейтенанта запасу повернувся в рідну Баланівку.

А потім настало після...

Правда, між цими двома категоріями до і після були ще й фантастичні, майже неймовірні зусилля батьків, які зробили все можливе, щоб урятувати сина. Якби не батьки, не відомо, як закінчилося це протистояння зі смертю. І до сьогодні Мойсей Григорович і Марія Корнелівна не просто підтримують у Василеві жевріння життєвого благодатного вогню, опікуються ним, як малим дитям, а роблять все, щоб син не відчував себе відірваним від людей і від суспільства.

Навіть тяжко уявити, що відчуває людина, яку жорстока доля в одну мить позбавила того, що абсолютна більшість сприймає, майже не замислюючись. Його життя - простір обмежений чотирма стінами кімнати. Спілкування - з батьками, братами Петром та Григорієм, великою ріднею. А сестра Ніна та її донька Наталя зараз навчаються у Вінницькому національному технічному університеті, але знаходить час, щоб набирати на комп'ютері нові вірші свого дядька. На жаль, відійшла цієї осені у засвіти його наставниця на літературній ниві, вчителька Галина Мефодіївна Невеличко.

... На поетичну дорогу став не відразу. У перші роки невідомості огортали сумніви, тривали болючі пошуки свого місця та своєї місії. А вже звиклий до активного життя, він був приголомшений вердиктом: приречений на фізич-

ну нерухомість. А потім усвідомив інше, найважливіше для себе: у тому що сталося, є найбільший позитив - залишився живий. По-друге, його розум, свідомість, не змінилась, у нього збе-

реглась здатність думати, розмірковувати, розмовляти і... мріяти. Так - так, мріяти. І багато своїх мрій він втілює у життя. Скажімо, коли починав писати вірші, мріяв про те, щоб побачити їх надрукованими хоча б в райгазеті. А через деякий час так і сталося. Згодом і збірка вийшла - "Благодатна злива". Василя прийняли до національної спілки журналістів України.

Вже практично готова нова збірка "Сонети". Таких творів у нього майже двісті сімдесят. Тематика різна: життя, любов, людські взаємини, філософське осмислення світу. Поетичною мовою можна написати навіть про буденні речі.

Скажімо про борщ.

Як живеться нині Василю Мойсевичу?

Він жодних скарг та нарікань не має. Кілька років тому тодішній голова обласної ради Григорій Заболотний вручив йому комп'ютер. Мойсей Григорович розповів, що з обіцяних трьох тисяч матеріальної допомоги дійшло лише до них 470.. Втім нікуди ні до кого не ходив (і не піде) скаржитися. Раніше до Василя навідувалися школярі, зараз цього практично немає. Якщо не враховувати новорічні подарунки із цукерками. А ліки? Якось передали один лейкопластир і два бинта... Втім Корнелюки ні в кого нічого не просять. Звикли самі обходитись і нікому не кланяться. Та якщо хтось виявить бажання допомогти, будуть вдячні. Бо ж не так легко людям, яким уже за вісімдесят, доглядати нерухомого сина. Василь постійно читає періодику, книги, дивиться телевізор, по можливості спілкується з друзями. На своє 50 - річчя, яке відзначив у вузькому колі, проводив літературну вікторину. Вчить теорію віршування, на прикладах кращих сонетиків України та світу. Надіється, що знайдуться люди, що допоможуть випустити його нову збірку, де він пропонує читачам букет сонетів, що стане новим словом у літературі. Він не може ходити фізично, та має крилату душу. Але й ті, що мають крила, потребують підтримки.

Він живе, творить і ... чекає дива - яке пише у сонеті, присвяченому сестрі Ніні.

Сестричко...

Ти моє чекання дива!

Лине от скоро

"Благодатна злива"

Ніким і ніде, ще не чутих слів...

Вірю, що є серед нас люди, які можуть посприяти Василеві, допомогти, прискорити це диво. І просто підтримати.

Федір Шевчук,

С. Баланівка, Бершадський район

Вінницький міжрегіональний центр професійної реабілітації інвалідів «Поділля» інформує

Одним із стратегічних пріоритетів нашої держави є соціальна направленість її політики. Вся міжнародна спільнота, в тому числі і Україна, розробляє і реалізує державну політику щодо соціального захисту інвалідів, відповідно до цього розроблені і діють ряд програм соціального захисту населення. В зоні особливої уваги - програми та заходи, які направлені на захист найбільш незахищених верств населення - інвалідів. Основним напрямом у захисті прав інвалідів має бути забезпечення їм рівних можливостей з іншими членами суспільства. Перш за все, це - працевлаштування інвалідів.

Відправним моментом для появи людини на ринку праці є набуття нею певної професії.

Саме тому для інвалідів інформація про навчальні заклади є важливою потребою.

Вінницький міжрегіональний центр професійної реабілітації інвалідів "Поділля" є державною соціально-юридичною установою Міністерства соціальної політики України, що здійснює професійну реабілітацію інвалідів.

Сьогодні Центр проводить набір слухачів (інвалідів) на навчання згідно із ліцензією Міністерства освіти і науки, молоді за 17 професіями з відповідним терміном навчання:

"Оператор комп'ютерного набору" - 5 місяців

"Кравець" - 8 місяців

"Взуттьовик з ремонту взуття" - 3 місяці

"Взуттьовик з індивідуального пошиття взуття" - 12 місяців

"Швачка" - 4 місяці

"Фотограф (фотороботи)" - 4 місяці

"Канторський службовець (бухгалтерія)" - 8 місяців

"Перукар (перукар-модельєр)" - 5 місяців

"Флорист" - 6,5 місяців

"Манікюрниця" - 3 місяці

"Лицювальник-плиточник" - 6 місяців

"Візажист" - 5,5 місяців

"Касир банку" - 8,1 місяців

"Ліфтер" - 1,5 місяці

"Оператор котельні" - 3 місяці

"В'язальниця трикотажних виробів з полотна" - 2 місяці

"Секретар керівника" - 6 місяців

Навчання проводять кваліфіковані викладачі, які мають значний досвід роботи в галузі професійної підготовки.

Особам, які пройшли в Центрі професійну реабілітацію і здобули робітничу професію, Центр видає свідоцтво державного зразка про присвоєння робітничої кваліфікації.

Крім навчання в центрі здійснюється:

- Соціально-психологічна реабілітація (діагностика, індивідуальні консультації, проведення соціально-психологічних тренінгів, групова психокорекція);

- Медичне спостереження (медична допомога, мануальна терапія, масаж, фізіотерапевтичне лікування, лікувальна фізкультура та ін.);

- Культурно-організаційна робота (концерти, екскурсії, дискотеки, театральний гурток);

- Сприяння працевлаштуванню випускників.

Після навчання Центр сприяє ефективному працевлаштуванню інвалідів відповідно до набутої професії, зокрема, шляхом взаємодії з даного питання з органами державної влади, підприємствами, установами, центрами зайнятості населення та організаціями незалежно від форм власності та господарювання.

Слухачі, які навчаються в Центрі, забезпечуються безкоштовним харчуванням та проживанням, а також інструментами та матеріалами, необхідними для повноцінного навчального процесу.

Г.М.Бесчасний,

в/о директора ВМУПРІ "Поділля"

СПОРТ У НАШОМУ ЖИТТІ

Здавалося, що цікавого можна сказати про спорт? Адже все вже сказано раніше. Але, якщо "копнути глибше", то стає зрозуміло, що спорт - це не тільки біг, стрибки, футбол... Спорт - це жага до перемог, поринання у вир нових емоцій. Спорт загартовує не тільки фізично, а й морально: і тіло і дух. У спорті не завжди буває все гладко: є злети, є й падіння. І саме через падіння прокидається той порив до подолання перешкод, підкорення нових вершин.

Для спортсмена перемога настільки важлива, як для художника визнання. Особисто для мене, спорт - це невід'ємна частина життя, яка поряд з іншими допомагає у формуванні людини як особистості. Надворі XXI ст. - період інтенсивного розвитку інформаційних технологій. І це є вагомою причиною того, що серед молоді значно послабився інтерес до спорту. В теперішній час багатьом молодим людям набагато легше і цікавіше пограти на комп'ютері, ніж на свіжому повітрі. Я ні в якому разі не заперечую роль ІТ в житті людини, але все має бути в міру. Потрібно також дбати і про своє здоров'я.

Займайтесь спортом і будьте здоровими!!!

Овчарук Юрій, учень групи №1

Всесвітній день серця

З 2000 року за ініціативи Всесвітньої федерації серця у партнерстві з ВООЗ, ЮНЕСКО та за підтримки інших міжнародних організацій 29 вересня проводиться Всесвітній день серця.

29 вересня 2012 року Всесвітній день серця на Україні відзначатиметься під девізом "Серце для життя".

У Харківській області за 6 місяців 2011 року було зареєстровано 119854 випадки захворювань органів системи кровообігу, за 6 місяців 2012 року - 109948 випадків.

Основними факторами ризику хвороб серця та інсульту є неправильне харчування, фізична інертність і вживання тютюну. Така поведінка призводить до 80% випадків ішемічної хвороби серця та хвороби судин головного мозку.

За висновками Всесвітньої федерації серця 80% випадків передчасної смерті від інфарктів та інсультів можна запобігти, якщо тримати під контролем основні

чинники розвитку цих захворювань, а саме: вживання тютюну, нездорове харчування та низьку фізичну активність.

Кожний житель планети може зменшити ризик серцево-судинних захворювань у себе і своїх близьких. Домашнє господарство як центр сімейного та повсякденного життя кожної людини є найбільш важливою ланкою, де можна розпочати діяльність, спрямовану на поліпшення здоров'я серця. Адже для профілактики розвитку хвороб серця та інсульту треба лише трохи змінити свої звички та уподобання.

Щоб зменшити ризик розвитку серцевих захворювань та інсульту, зробіть свою оселю місцем, в якому Ваші рідні мають здорову їжу, не вживають тютюну і в якому заохочується фізична активність. Адже саме Ви можете створити у своїй сім'ї всі умови для здорового способу життя!

**Григорішак Л.,
учениця групи № 29**

День фізкультурника

Кожен рік, у другу суботу вересня в нашій країні відзначається День фізкультурника. Це свято всіх, хто любить спорт - незалежно від віку та професії. Значення фізичної культури та спорту в житті суспільства переоцінити неможливо. Спорт загартовує та удосконалює не тільки тіло, а й виховує мужність, впевненість у досягненні цілей. День фізкультурника був встановлений на основі наказів Верховної ради СРСР від першого жовтня 1980 року, "Про святкові і пам'ятні дні", в редакції Наказ Верховної ради від 1 листопада 1988 року "Про внесення змін в законодавстві СРСР про святкові і пам'ятні дні". Історія цього свята сягає своїми коренями в довоєнні часи, коли 16 червня 1939 року Рада Народних Комісарів СРСР прийняла постанову про затвердження всесоюзного дня фізкультурника. Перший день фізкультурника пройшов 18 липня 1939 року. Це свято набуло широкого розповсюдження в перші десятиліття Радянської влади, коли комуністичні пропагандисти ввели лозунг: "В здоровому тілі - здоровий дух". Спортсмени стали найвидатнішими людьми в країні.

Ні один святковий показ не проходив без участі гімнастів, футболістів та інших представників спортивного братства. В університетах та інститутах почали відкриватися фізкультурні факультети, а пізніше цілі на-

вчальні заклади готували майбутніх фізкультурників. І коли влада зрозуміла, що здорова нація не може прожити без фізичної культури, тоді ця професія набула популярності, ставши необхідною.

Поняття культури широке і багатогранне. І однією з її граней є фізична культура, яка пропагує красу, здоров'я, гармонійний розвиток людського тіла.

Ще в давні часи грецькі скульптори ставили на перше місце фізичну красу. І це не випадково: красива душа не може і не повинна існувати в нерозвиненому тілі. Фізична краса - це здоровий спосіб життя, який означає здоров'я душі.

7 вересня у ВМВПУ проводилось відкрите засідання фізкультурного активу. О 8 годині ранку в актовій залі зібралися представники усіх навчальних груп. З урочистою промовою виступив директор навчального закладу Дмитрик Олександр Дмитрович, де відзначив необхідність занять спортом та виконання різноманітних фізичних вправ, що гартують тіло і дух. У рамках заходу підводилися підсумки Спартакиади училища за минулий навчальний рік. Найкращою групою серед хлопців було визнано групу №4 "Електромеханік з ремонту та обслуговування, ЛОМ", серед дівчат - групу №14 "Оператор телекомунікаційних послуг". Учні визначених груп були нагороджені перехідними кубками. На завершення засідання проводилось нагородження дипломами за активну участь "В спортивному житті училища" учнів навчального закладу, які були в складі збірних команд в обласній Спартакиаді 2011-2012 рр.. У загальній кількості було нагороджено 39 учнів.

Розпочали роботу спортивні секції. До занять в секціях запрошуються всі бажаючі учні училища, які мають на це дозвіл лікаря.

Петельков В.В., керівник фізичного виховання

ЯК КОЗАКИ ОЛІМПІЙЦЯМИ СТАЛИ

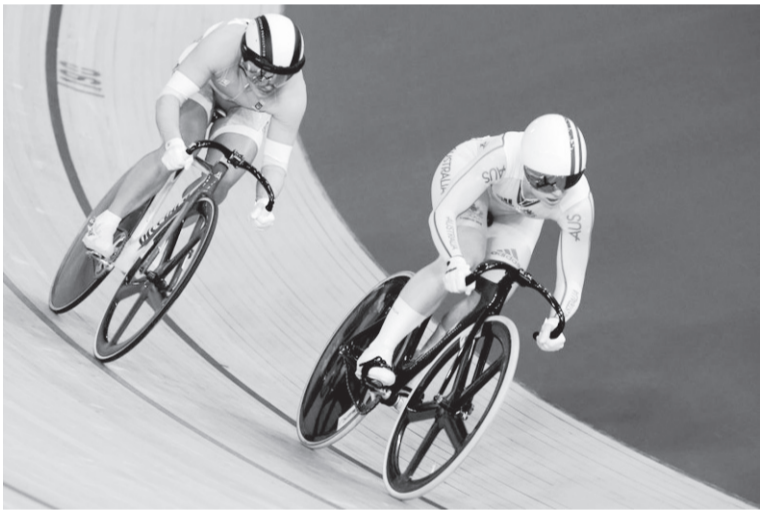
Погас олімпійський вогонь, відгриміла прощальним салютом найбільша спортивна подія чотирьохріччя. Затихли всі скандали, зате назавжди увійшли в історію олімпійські чемпіони та рекордсмени.

Чим же запам'ятались ХХХ-ті Олімпійські ігри?

14 днів спортсмени з 204 країн світу змагались за олімпійські нагороди. Більше 10 тисяч спортсменів і лише 302 медалі. У командному заліку перемогли американці. Китайські спортсмени після власної олімпіади фінішували другими. Господарі олімпійських ігор піднялися на третю сходинку. А от російська збірна хоч і завоювала величезну кількість найважчих (300 грам) медалей за історію олімпійських ігор, але золотих серед них небагато.

Побилось багато рекордів. Майкл Фелпс от-

римав свою 22-гу медаль і побив рекорд Лариси Латиніної (нашої співвітчизниці), що протримався 48 років. Не зважаючи на надзвичайну відповідальність змагань, оновилися рекорди в плаванні, бігу, стрільбі та інших видах спорту. Й зараз важко повірити, що 16-ти річна китайка не лише виграла, а ще й припливла зі світовим рекордом на дистанції 200 метрів комплексним стилем. Не відставали й чоловіки. Побиті рекорди в басейні, що тримались з часів відміни плавальних костюмів.

Не обійшлося й без скандалів (а як ви хотіли)? Камерунські спортсмени тікали з олімпійського селища у пошуках кращого життя, дискваліфікації, підозри у використанні допінгу. А ще судді... ці люди, що мають право розпоряджатись результатами, часто не на користь спра-

ведливості. На жаль, саме українські спортсмени й страждали від цього. Бокс, семиборство, спортивна гімнастика. Спорт повинен бути чесним. А то зібралися судді й подумали, що забагато медалей в наших боксерів, нехай й інші щось отримають. Хто ж ми такі? Не те що японці, вони чемпіони світу, тож хай отримають хоча б срібло, а нашим гімнастам поки рано. Не кажучи вже про художню гімнастику. Та ми не здавались. Не боялись подавати протести. Правильно, себе потрібно відстоювати!

Як завжди, боротьба за командний залік точилась між США, Китаєм та Росією. Господарі олімпіади не відставали, їх і рідні стіни, й судді підтримували. Не пасли задніх й українці. Так, ми завоювали менше медалей, так, наші плавці, багатоборці не виправдали очікувань. А ще відібрані медалі... Але! Якщо держава згадує про спорт лише перед змаганнями, а про пристойні умови тренувань й мови йти не може, то кожен наш спортсмен - герой. Вони змагались не лише за себе, а й за Україну, за спорт, щоб своїм прикладом приводили до спортивних гуртків дітей.

Наші боксери, фехтувальниці, спортсмени з академічного веслування, важкоатлети. Всіх їх можна привітати з успішним виступом. А ще гімнасти, легкоатлети. Так! Ще є порох в порохівницях. Багато медалей отримали молоді спортсмени.

А далі? Якщо сподіватись на окремих ентузіастів, то нічого не вийде. Готуватись до наступної олімпіади потрібно вже зараз. І починати зі спортивних майданчиків, баз, басейнів. Без зусиль з боку держави, в нас нічого не буде. Колишні здобутки кануть в літа, а на минулих досягненнях нових не збудуєш. Поки ще є професіонали в своїй справі. Але з кожним роком наші тренери їдуть за кордон, спортсмени залишають спорт, а нові переможці з нічого не з'являються. Навіть фізична культура у школі давно переживає занепад. Командні види спорту вже не були представлені зовсім. Скоро залишаться лише бігуни, бо бігати можна, де завгодно.

Україна подаватиме заяву на проведення зимових олімпійських ігор 2022-го року. Отже, є

надія. Спорт - це здоров'я. Без нього усе інше нічого не варте. Тож спортивні секції чекають на дітей, стадіони і спортивні бази на фінансування, а Україна на здорову націю, що приведе її до процвітання не лише на олімпіадах.

Лондонські дощі позаду, попереду карнавали Ріо-де-Жанейро. Готуйтесь вже зараз.

А тим часом, поки матеріал готувався до друку, в Лондоні завершилися вже й параолімпійські ігри. Наші параолімпійці також заслужують на увагу (якщо не більшу). Команда українських спортсменів завоювала 84 медалі: 32 золотих, 24 срібних, 28 бронзових. Ми поступились лише китайським, російським та англійським спортсменам. Хоча хто може сказати, що це пораз-

ка? Перемога всупереч усьому. А ще олімпійські та світові рекорди. Наша збірна виступила краще, ніж у Пекіні, виборовши на 10 медалей більше (8 із них - золоті).

Звичайно, і тут були скандали, відібрані медалі. Але що ж робити? Боротись далі, не здаватись, іти до нових перемог! Наші спортсмени роблять неможливе, просто виходячи на старт. Кращого прикладу для зневірених у собі, слабкодушких й годі шукати. Велика шана й повага, яку не можливо описати словами, нашим героям! Для них Лондон - це перемога, а Бразильський карнавал буде ще вдалішим. Хоча... це не головне, адже представляти нашу державу на світових змаганнях - це вже неабияке звершення.

Пахолюк Тарас, учень групи №6

Страх - один із найбільших ворогів людини. Його необхідність визначається, мабуть, інстинктом самозбереження. Але фактично страхи більшості людей виходять за рамки просто самозбереження. Люди бояться зробити крок вперед, комусь допомогти, щось змінити, здатися безглуздими, стати не такими, як інші. Тобто страх з якості, покликаної служити на користь людині, стає баластом, що заважає руху.

Страх і сміливість - реакції людини, які можуть нею визначитися і контролюватися. Наскільки більше здатна людина, коли вона не боїться.

СПРАВЖНІЙ ВЧИНОК!

Нас з дитинства виховували бути мужніми, добрими, справедливими, сміливими. Та, на жаль, сьогодні ми спостерігаємо часто протилежне... Мабуть, заважають страхи. Тому хочеться розказати про вчинок, який може здатися зовсім не примітним, але сміливим!

Нещодавно, в четвер о 15:00 год. 15.09.2012 р., під час тренування з волейболу невідомий громадянин пробрався у спортивну залу училища і поцупив у Шафронської Марини з 24 групи сумку з мобіль-

ним телефоном і втік. Помітивши, що невідомий виходить із спортивної зали з жіночою сумочкою, негайно взялася наздоганяти його дівчина, Тетяна Мельник 24 групи, але їй це не вдалось. Хлопці, котрі тренувалися, помітили, що дівчата намагаються наздоганяти злодія, кинулись їм на допомогу (Романюк Роман з 48 групи, Тузенко Володимир з 22 групи, Климишен Денис з 7 групи, Овчарук Юрій з 1 групи, а також і дівчата Баланюк Наталія з 25 групи і Шафронська Марина з

24 групи). Наздогнавши злодія, хлопці схопили і привели його до училища в спортивну залу і викликали міліцію. Далі була справа працівників міліції.

Велике і сердечне «Дякую» Висловлюємо вам, шановні хлопці, сердечну вдячність за вашу сміливість, мужність, небайдужість до інших людей. ДЯКУЄМ!!!

Візьміть, будь ласка це, до уваги шановні учні! Не залишайте цінних речей без нагляду, щоб не трапилося подібного випадку.

Мокра Мар'яна, учениця групи №48

Зовнішня і внутрішня краса людини

Краса людини, що це таке? Здавалося б, усе просто і зрозуміло, але тим не менше визначення про красу, а тим паче про красу людини, немає, так як кожен із нас сприймає поняття "краса" по-своєму. Так, наприклад, у кожній національності існує свій еталон краси, крім того в кожній країні є таке поняття, як " модельна зовнішність", хоча в реальному житті з довгоногими красунями бажають зустрітися далеко не всі. Думаю, що з точки зору лікаря, художника, спортсмена, письменника краса людини також буде відрізнятися.

Багато людей кажуть, що людину "зустрічають за одягом", і вони праві. Можливо, хтось так не вважає, але самі подумайте, кому захочеться спілкуватися з брудною та неохайною людиною? Спочатку її не сприймають очі, а потім, у більшості випадків - і душа. Бо зовнішній вигляд є відбитком внутрішнього стану, але про це багато хто не пам'ятає.

Але можуть заперечити і сказати, що не кожен може вдягатися модно. Але "модно і красиво" - це не тільки "кофточки" і "туфельки" найдорожчих брендів і з найдорожчих магазинів, які тільки можна знайти. Перш за все, це смак, гармонія, охайність, чисте тіло, усміхнені очі і красива мова. Обираючи собі одяг, не намагайтеся зробити з себе "міс Оригінальність" чи "містера Ексклюзиву", тому що дуже часто ви просто стаєте посміховиськом в очах оточуючих.

Та найбільшим багатством краси - є краса душі. Душевна щедрість, працелюбність, любов до оточуючих, повага до літніх людей, сердечне бажання допомогти іншим, лагідність, оптимізм, почуття гумору... Цей перелік найкращих рис людини немає кінця, але головне, щоб ми не тільки усвідомили це, а й прагнули наповнити свої душі цим багатством.

Тільки шкода, що в наш час мало таких людей, щоб могли цінувати внутрішню красу інших. Але вони є і це вселяє оптимізм. А той, хто не оцінить цю красу, не оцінить вже нічого в людині, навіть привабливу зовнішність.

Фещик Сергій, учень групи № 30

Бібліотека Online. Переваги, недоліки

З появою мережі Internet широкої популярності набула бібліотека online. Звичайно, така бібліотека вигідна, як не крути, адже ти не марнуєш час на похід в звичайну бібліотеку, на багатогодинні пошуки потрібної книги з потрібним вмістом, на прохання бібліотекарю допомогти знайти тобі книги. З іншого боку Internet, Google, пошуковий рядок, дві-три хвилини - і перед вами сотні посилань на потрібну вам інформацію, і все це в зручному кріслі перед монітором.

У бібліотеці так само можна прочитати мінімум інформації про автора, чий твір необхідно знайти, подивитися всі написані ним твори, які існують на даному сайті, їх можна там прочитати онлайн, завантажити або купити. А так же залишити свій відгук і прочитати чужі думки.

На сьогоднішній день є як безкоштовні, так і платні бібліотеки в Інтернеті. Вони містять як книги, так і кіно - все те, що цікавить освіченого читача.

Всі ми думаємо, що ще декілька років і підручники все ж таки займуть собі місце біля динозаврів на сторінках історії.

Та все ж таки є люди, які віддають перевагу старій добрій бібліотеці з усіма її підручниками та привітним бібліотекарем. Адже похід в бібліотеку - це спосіб вирватися з дому, провітритися, взяти з собою друзів і провести цей час в бібліотеці з користю, хоча з друзями це ще може бути і дуже весело.

Похід в бібліотеку, звичайно, забирає більше часу, ніж пошук інформації в online бібліотеках, проте цей час витрачений не даремно, адже

набагато краще посидіти перед книжкою, ніж мозолити очі перед монітором комп'ютера.

Особисто я на стороні online бібліотеки, тому що це швидко і дуже зручно, але свою думку я не нав'язую. Кожен сам обирає, що для нього краще, опираючись на свої можливості.

Ісайкіна М.В., майстер в/н

Успішна молодь - це престижно

Успіх - це та ціль, до якої прагне кожен із нас. Але в кожного різні підходи до подолання перешкод, які стоять на шляху до нього. Хтось їх

долає наполегливістю та важкою працею, хтось бере цю вершину за допомогою свого таланту, а деякі поєднують ці критерії.

Саме для тих, хто наполегливо працював і підкріплював свою працю талантом, в нашому навчальному закладі було проведено Свято обдарованої молоді, на якому були нагороджені учні, які захищали престиж училища на всеукраїнських, обласних та міських змаганнях та олімпіадах. Це свято, я гадаю, залишило прийнятний слід у пам'яті кожного, хто був на ньому присутній, адже молоде успішне покоління не проти такого роду відпочинку.

А з чого ж починається успіх? Успіх починається з маленької частинки в душі кожного - обдарованого, і від того, як ти її розкриєш, віднайдеши у собі, залежить твій успіх. Обдарованість, на мій погляд, - це здатність людини до самореалізації, можливості успішно показати себе в іншо-

му, так би мовити, світлі. Обдарованість кожного з нас своя, кожен по-різному розкриває свої таланти, та найголовніше в ній те, що вона від Бога і її не можна приховати, її важко лише не розгледіти в собі, не зуміти віднайти, але вона є в душі кожного. Головне, потрібно завжди працювати над собою.

Максим Горький зауважував: "Мені люди до тієї пори подобаються, поки вони хочуть чогонбудь, куди-небудь ідуть, шукають щось, мучаться..., але якщо вони дійшли до своєї мети й зупинилися, отут вони вже не цікаві".

А як же бути необдарованим, якщо в нашому навчальному закладі створені всі необхідні умови для росту і розвитку молоді як в професійному, моральному, так і фізичному плані?

Насамперед - це висококваліфіковані викладачі, які вміють розгледіти в людині сильні сторони її таланту і допомогти їх реалізації. По-друге, наявність такої матеріально-технічної бази, яка є в нашому училищі, дає можливість для реалізації свого творчого потенціалу у майбутньому. Звичайно, це піде кожному на користь і позитивно вплине на подальший розвиток у майбутньому, адже в кожного є своя, так звана, "схринька знань", яку потрібно поповнювати і ще раз поповнювати. В ній ніколи не знайдеться зайвої інформації, а лише те, що завжди стане у нагоді.

Отож, працюймо над собою і будьмо успішними...

Пгшбсфл Ясгк, фшжоз дсфрй є 1

КРОСВОРД

По горизонтали:

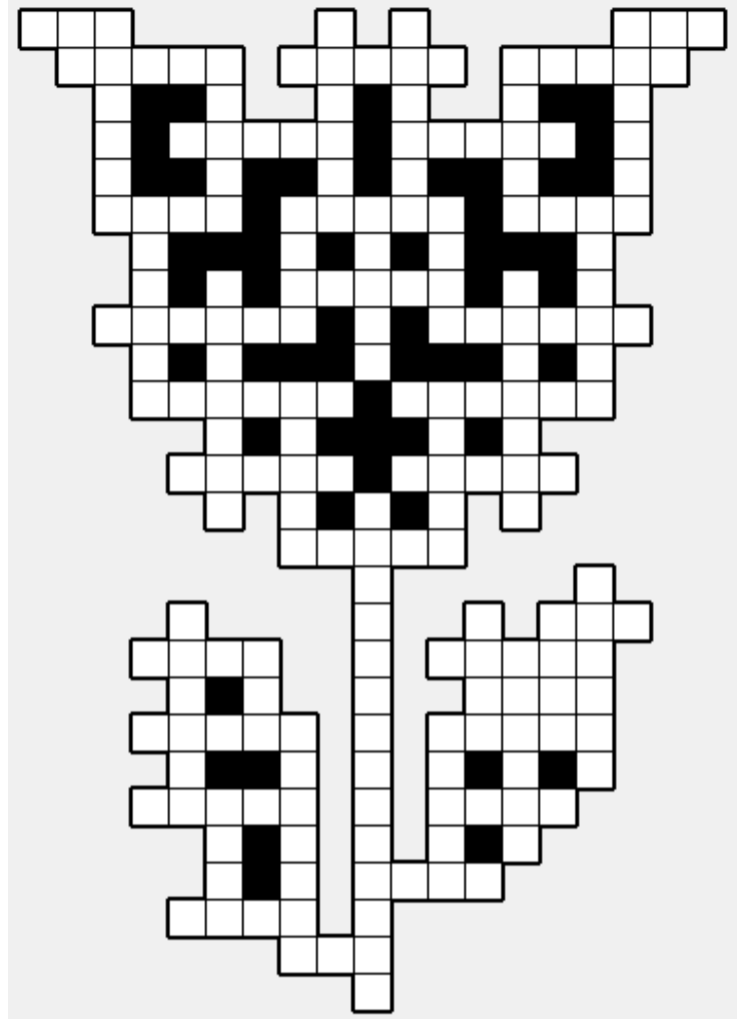
1. Маникюрный блеск. 6. Чан. 8. Раздатчик пенсий. 10. Гладкий ковер. 11. Дикая свинья. 12. Вкалывал у попа. 13. Нужны бухгалтеру. 14. Поилица Лиона. 16. Обложка досье. 19. Топливо. 22. Пасхальная ива. 24. Пуховый матрас. 25. Копировщик при ПК. 26. Морская рыба. 28. Загадка в стихах. 30. Покрой одежды. 31. Пожарный шест. 33. Канун четверга. 37. Дорожная сумка. 38. Сосуд под букет. 40. Дуракам не писан. 42. Сценический образ. 43. Агат с полосками. 45. Петля для пташки. 46. Жены Абдуллы. 48. Лысый мамонт. 49. Срок деятельности. 50. Заледеневшая корка на снегу. 51. Траншея.

По вертикали:

2. Мастер - виртуоз. 3. Байка в рисунках. 4. Потеха. 5. Верста астронома. 6. Дворовая собака. 7. Самолет. 9. Ответ на оплеуху. 11. Ледовая арена. 15. "О" в НЛО. 16. Величавая красавица. 17. Ветрило. 18. Хит "Любэ". 20. Сказочная ипостась тыквы. 21. Вольнодумец. 23. Овощ для икры. 27. Бег в пятиборье. 29. Наступление. 32. Реконструкция. 34. Легковой извозчик. 35. Крошка заварки. 36. Битье об заклад. 37. Трио без дуэта. 39. Цитадель в Азии. 41. Крестьянская коммуна. 44. Полгода в вузе. 45. Дерево из бора. 47. Королева цветов.

Ответы на кросворд, опубликованный в предыдущем номере :

FLASH дарит наслаждение...

Вы уже не первый раз собираетесь изучить английский язык? Делали уже несколько попыток, которые увенчались неудачей? Обычная и до боли знакомая ситуация. Складывается впечатление, что на постсоветском пространстве люди запрограммированы на то, что английский - для избранных, надо быть очень способным или даже обладать особым талантом, чтобы изучить этот язык. Хотя посмотрите на такую вещь: практически все люди Украины понимают русский и украинский, и чуть меньше людей могут разговаривать на обоих языках. Я могу свободно заявить, что украинцы - очень способные люди, ведь не каждому народу удается такое; к тому же русский и украинский - далеко не самые легкие языки в этом мире. Английский на их фоне - цветочки на лужайке. Именно потому, что английский такой простой, он и занял позицию мирового. Так в чем, собственно говоря, дело?

Все очень просто. Когда мы изучали русский и украинский, это происходило естественно - мы повторяли за мамой, папой, подражали им и другим взрослым, шипиляли, делали ошибки, и все было очень весело. Ни одному ребенку не ставят двойки за то, что он произносит "лыба" вместо "рыба", "хавосый" вместо "хороший" и так далее. И так, вначале мы делали ошибки, затем исправляли их, а потом автоматически начали произносить предложения, не задумываясь над тем, как построить предложения или в какой форме надо использовать слово. И только потом мы пошли в школу обучаться грамоте. А когда вы начинаете изучать английский язык с нуля, вам уже не годик, а гораздо больше, поэтому педагоги решили, что вам нужно дать побольше правил, грамматики, и так вы быстро сможете освоить этот великий предмет. Ха! Задайте себе вопрос: а что мне нужно от английского языка? Правила, громоздкие формулировки грамматических конструкций или правильный разговорный английский? Ну если вто-

рое, тогда выход тут очень простой - нужно использовать метод, который будет максимально приближен к естественному изучению языков, и получить очень много разговорной практики, чтобы создать автоматизмы (довести свою речь до такого состояния, когда вам не надо задумываться о том, как составить предложения). И на самом деле для этого не обязательно ехать за границу. Это можно обучиться и здесь, а за границей при возможности просто наслаждаться общением с другими людьми, испытывая гордость за себя и за свою страну, что и в Украине уже научились говорить на мировом английском языке. Иностранцы это ценят!

А еще хочу развеять следующий миф о том, что английский надо учить много и долго. Английский можно выучить быстро! Но для этого нужно ВАШЕ намерение и целеустремленность.

Директор центра Носулько Е.

Мы список профессий отложим,
Не взвесим побед и заслуг.
Слова есть - всех званий дороже -
Коллега, товарищ и друг!
Минувших лет вернуть едва ли,
Но пусть иной наступит срок,
Чтоб, утолив свои печали,
Затеплить в сердце огонек!
Чтоб, день свой нынешний встречая,
На непогоду не роптать,
А щедро жить, души не чая,
Чтоб, отдавая - обретать!...

В СЕНТЯБРЕ ПРАЗДНУЮТ СВОЙ ДЕНЬ РОЖДЕНИЯ

Бондарчук Л.В.;
Волик О.Р.;
Димяник М.І.;
Захарчук Л.М.;
Крайняк В.В.;
Московский Б.А.;
Петров И.В.;
Сыкалюк Р.Ф.;

ОТ ИМЕНИ ВСЕГО НАШЕГО ТРУДОВОГО КОЛЛЕКТИВА

АБІТУРІЄНТУ

ВІННИЦЬКОГО МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО ВИЩОГО ПРОФЕСІЙНОГО УЧИЛИЩА ЗАПРОШУЄМО НА НАВЧАННЯ

На базі 9 класів

Термін навчання - 2 роки
10 місяців

Юнаки та дівчата

1. "Кухар. Кондитер".
2. "Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
4. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".

Юнаки

5. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".
6. "Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення".
7. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".

Дівчата

8. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".
9. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
10. "Секретар. Оператор поштового зв'язку".
11. "Оператор телекомунікаційних послуг".

На базі 11 класів

Термін навчання - 10 місяців

Дівчата

1. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
2. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".

Юнаки

3. "Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення".
4. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування" (Термін навчання - 2 роки)

Юнаки та дівчата

5. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".
6. "Агент з постачання".
7. "Кухар. Кондитер".

Термін навчання - 1 рік 5 місяців

8. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
9. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин" (юнаки).

На III ступінь навчання

На базі робітничої професії «Агент з постачання» з отриманням диплома молодшого спеціаліста

Юнаки та дівчата

"Комерційна діяльність" - 1 рік 5 місяців

За професіями "Кухар. Кондитер", "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки" додатково формуються групи з числа молоді, які мають вади слуху.

**ПІД ЧАС НАВЧАННЯ УЧНІ
ОТРИМУЮТЬ СТИПЕНДІЮ**

Свідоцтво
про реєстрацію
Серія ВЦ
№ 696-54-Р
Редакція:
(0432) 27-45-64

Назва видання:
Молодіжний Вісник
Відділ розповсюджен-
ня:
(0432) 27-45-64
Тираж: 1200 шт.
Рекомендована ціна:
договірна
Видавець та заснов-
ник: "ВМВПУ"

Редактор: Тютюнник М.М.
Літ. редактор: Ластівка І.В..
Редакційна колегія газети «Моло-
діжний вісник»: Цимбалюк Д.М., Дра-
чук Н.В., члени учнівського самовря-
дування
Комп'ютерна верстка:
Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця,
вул.Червоноармійська,5

- Статті публікуються в порядку об-
говорення.
- Автори надрукованих матеріалів відпо-
відають за добір і точність наведених фактів
і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право ре-
дагувати та скорочувати текст. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди
збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано
в друкарні ТОВ "Прес
Корпорейшн Лімітед",
м.Вінниця, вул.Чехова,
12а. Телефон:
(0432) 55-63-97
Тираж 1200 прим.
З а м о в л е н н я
№ 12 09 05